

Toplantı : 17 CUMHURİYET SENATOSU S. Sayısı : 801

Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Tasarısının Millet Meclisince Kabul Olunan Metni ve Cumhuriyet Senatosu Milli Eğitim - Gençlik ve Spor ve Kültür, Milli Savunma, Sosyal İşler ve Bütçe ve Plan Komisyonlarından 4'er Üye Alınmak Suretiyle Kurulan Geçici Komisyon Raporu. (M. Meclisi : 1/135; C. Senatosu : 1/567)

(Not : M. Meclisi S. Sayısı : 135)

*Millet Meclisi
Genel Sekreterliği
Kanunlar Müdürlüğü
Sayı : 1742*

12 . 6 . 1978

CUMHURİYET SENATOSU BAŞKANLIĞINA

Millet Meclisinin 8 . 6 . 1978 tarihli 156 ncı Birleşiminde öncelikle görüşülerek işaret oyuyla kabul edilen, Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma esaslarına dair kanun tasarısı, dosyası ile birlikte sunulmuştur. Saygılarımla.

*Cahit Karakaş
Millet Meclisi Başkanı*

Not : Bu tasarı 2 . 5 . 1978 tarihinde Başkanlıkça İlk Komisyona havale edilmiş ve Genel Kurulun 8 . 6 . 1978 tarihli 156 ncı Birleşiminde öncelikle görüşülerek kabul edilmiştir. (Millet Meclisi S. Sayısı : 115)

*TC
Başbakanlık
Kanunlar ve Kararlar Tetkik Dairesi
Başkanlığı
Sayı : 101-272 - 05329*

2 . 5 . 1978

MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığınca hazırlanan ve Türkiye Büyük Millet Meclisine arzı Bakanlar Kurulunca 25 . 4 . 1978 tarihinde kararlaştırılan «Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Tasarısı» ile gerekçesi ilişikte sunulmuştur.

Gereğinin yapılmasını saygıyla arz ederim.

*Bülent Ecevit
Başbakan*

GENEL GEREKÇE

Sağlık hizmetlerinin tek sistemde ve tek elden yönetimine gerek duyan bir sağlık politikası içinde, sağlık personelinin de alışlagelen uygulamadan ayrı bir türde çalışmasına gerek vardır. Özellikle Anayasanın 49 ncu maddesi ile devletin taşıdığı sorumluluk, bu personelin iş gücünden sağlıklı ve yüksek ölçüde yararlanma zorunluluğunu ortaya koymaktadır. Bu gerçekler açısından ilk kez 1962 yılında ortaya atılan tam süre çalışma ilkesi, 1965 yılında çeşitli kuruluşların personeli için kabul edilen ayrı kanunlarla uygulama alanına girmiştir. Ne var ki bu kanunların eşel mobil ilkelerinden yoksun oluşu nedeni ile giderek yapılan ödemeler değerini kaybetmiş ve ihtiyari olan uygulama az sayıda personel için yürürlük şansını koruyabilmiştir. Özellikle sosyal hizmet yanısıra serbest çalışma hakkına sahip olan hekim ve dış hekimleri ile sağlık alanında uzmanlık yapmış bazı meslek sahipleri için günümüzde yapılan ödemelerin bir değer taşımadığı açıkça belli olmaktadır.

1965 yılında Devlete güvenerek serbest çalışma ortamını dağıtmış hekim ve dış hekimlerinin Devlete karşı güven duyguları önemli ölçüde zedelenmiştir. 1965 yılında bu kimselere tam süre çalışma karşılığı ödenen tazminat tutarı en yüksek Devlet memuru aylığı tutarının % 94'ünü bulmakta iken, günümüzde bu oran % 14'e düşmüştür. Bu durum değişmediği halde yeni bir düzeni bekleyerek günümüze kadar serbest çalışma hakkını kullanmadan sistem içinde kalmakta direnen tıp meslekleri mensupları, inanç ve fedakârlık örneği vermiş kimselerdir. Bunları daha fazla bekletmemek ve Devlet için gerekli yeni çalışma düzenini sağlık hizmetlerine getirmek, Devletin önde gelen işlerinden biri olmaktadır.

1965 yılında yürürlüğe giren ilgili kanunların bir başka sakıncası da ayrı koşullar ve ayrı haklar getirmeleri olmuştur. Eşit hizmet, eşit yükümlülük ve eşit değerlendirme ilkesinden hareket edilerek, tam süre çalışma ilkesinin yeni bir düzene kavuşturulması ve tüm personel ile tüm hizmet yerlerini kapsamına alacak biçimde genişletilmesi gerekmektedir.

Kanun tasarısı metni ayrıcalıkları ortadan kaldıracı ve uygulamayı genelleştirici ilkelerle kaleme alınmıştır. Geçen parlamento döneminde komisyondan geçerek Millet Meclisi gündeminde görüşülme sırası gelen ve erken seçim nedeniyle kadük olan tam süre çalışma kanununun, ülkemiz gerçekleri açısından en kısa zamanda görüşülüp kabul edilerek uygulanmaya konması büyük önem taşımaktadır. Özellikle yeni tam süre yasınının kanunlaştırılmaması üzerine sağlık, örgütü yöneten bazı kuruluşların kendi yetkileri içinde olduğu parasal önlemler, farklılığı büyük ölçüde arttırmış ve Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığının istihdam düzenini olağanüstü zorlamıştır. Yalnızca bu durum bile, eşit değerlendirme yöntemlerini ivedi olarak ele almayı gerektirecek bir neden olmaktadır.

Tasarı metni 14 maddeden ibarettir :

Madde 1. — Tüm kamu kuruluşlarını içine alan kapsam maddesidir. Sözleşmeli personel ile işçi niteliğinde çalışan personel kapsam dışı bırakılmıştır.

Madde 2, 3, 4, 5. — Personelin niteliğine göre tazminat tavanlarını belirtmektedir. İkinci madde içine insan hayatından doğrudan sorumlu olan ana sağlık personeli alınmış yasadan dolayı hak kaybına uğrayanlara ayrıcalık tanınmış ve diğer maddelerde yardımcı sağlık personeli sorumluluk ve tahsil durumlarına göre sıralanarak değerlendirilmiştir.

Madde 6. — Halen uygulanan tam süre çalışma sistemindeki mesai saatlerine uygun olarak ilgili personelin mesai saatleri belirtilmiştir.

Madde 7. — Kanun kapsamındaki personelin serbest meslek icra etmesini, ek olarak herhangi bir mesleki görev almasını ve günümüzün sakıncalı döner sermaye uygulamasını yasaklayan maddedir.

Madde 8. — Sağlık personelinin yeterli dağılımını sağlama ve istihdam sorununu çözme amacıyla mahrumiyet ve hizmet niteliği tazminatı ödenmesini sağlayacaktır. Mahrumiyet yerleri ve ölçüleri ile hizmet niteliğinin gerektirdiği özellikler uygulamayı sağlayan yönetmelikte belirlenecektir. Bu değerlendirme ile bulunamayan bazı dalların elemanlarına veya önemli bazı hizmetlerin görevlilerine mahrumiyet koşulu ve meslek niteliği dışında da zorunlu ek ödemelerin verilmesi sağlanabilecektir. Bu bölümdeki ödeneğin yüksek tutulması, istihdamı uç hizmet kesimlerine kadar sözleşme gereği olmadan götürülebilir yönünden çok önemlidir.

Madde 9. — Tam süre çalışmadan dolayı ödenecek tazminatın ilgili kuruluşların veya ilgili bakanlığın takdirine bırakılması sakıncalı görülmüştür. Özellikle bu uygulamadan dolayı hak kaybına uğrayacak olan tıp meslekleri mensupları, hizmete bu sistem içinde başlarken gelecekteki değerlenme ölçülerini bilmek hakkına da sahiptirler. Esas tazminatın bakanlık takdirine bırakılması yasama görevinin bir bölümü ile Bakanlığa bırakılması anlamında olacaktır. Bu durum da çok sakıncalıdır. Bu kanun sakatlanmadan uzun yıllar geçerli olacaktır ve verilmiş haklarda kısıntı yapılmasına meydan verilmemelidir.

Bu nedenle tazminat tabanları ve tavana ne suretle ulaşılacağı maddede açıkça anlaşılır biçimde kaleme alınmıştır.

Madde 10. — Nöbetler, acil vakalar ve fazla mesailerin, zamanın koşullarına göre düzenlenmesini sağlayacak yönetmeliğin hazırlanma esasını ve görüş alınacak yerleri belirtmektedir. Ayrıca mahrumiyet ve hizmet niteliği tazminatının da ortama bağlı olarak değerlendirme esaslarını getirecek yönetmeliğin hazırlanma esaslarını belirlemektedir.

Madde 11. — Ödemelerin bir bölümünün emeklilik primi ile emeklilik aylığında değerlendirilmesi de zorunlu görülmüştür. Kişilerin emeklilik halinde alışageldikleri düzenden çok farklı bir ekonomik yaşantıya sürüklenerek çöküntüye uğramaları endişesi, sisteme güveni azaltabilecek bir etken olarak değerlendirilmelidir. Bu nedenle Devlet Memurları Kanununun 43 ncü maddesinde kabul edilen türden ödemeler sınırını aşmamak üzere emekliliğe intikal sağlanmıştır.

Madde 12. — Devlet Memurları Kanununun ilgili maddesi ile zıtlaşmayı ortadan kaldırmaktadır.

Madde 13. — Bu Kanunun yürürlüğe girmesi ile, yürürlükten kalkması gereken kanunların ve kanun bölümlerini belirtmektedir.

Geçici Madde — Yeni düzene intibak süresi tanımakta ve koşulları belirtmektedir.

Madde 14 ve 15. — Yürürlük maddeleridir.

Adıyaman Milletvekili Kemal Tabak'ın, Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Teklifi. (2/22)

Millet Meclisi Başkanlığına

Sağlık personelinin tam süre çalışma esaslarına dair olan kanun teklifimi gerekçesiyle birlikte takdim ediyorum.

Gereğine müsaadelerinizi saygılarımla arz ederim.

1 . 7 . 1977

Adıyaman Milletvekili

Dr. Kemal Tabak

GEREKÇE

Sağlık hizmetlerinde tam süre çalışma uygulaması 1965 yılından beri çeşitli kuruluşlarda süregelmektedir. Uygulamanın nedeni yurdumuzun ortamında değerini kaybetmemiş bulunan ve daha uzun süre geçerli olacak temel ilkelere bağlıdır. Sosyal sağlık hizmetinin Devletin yükümlülüğü dışında kabul edildiği geçmiş yıllarda, özellikle tedavi hekimliğinin özel sektör tarafından karşılanması, Devletin bu hizmeti koordine etmesi ve hizmetin ulaşamadığı yerlerde Devletin yardımcı olması ilkesi ile hareket edilerek gerçekte serbest meslek icra eden hekimlerin part-time hizmetlerle Devlet kadrolarına alınması uygun görülmüştü. Böylelikle hekim emeğinin bir bölümü Devlet hizmetine alınmış olacak ve bu hizmetlerde çalışan hekimler mesleklerinin karşılığı olabilecek maddi olanakları serbest çalışmalarından sağlayacaklardı.

Başlangıçta yeterli sanılan bu uygulamanın giderek beklenen faydayı sağlayamadığı görüldü. Çünkü nüfus hızla artıyor, fakat hekim sayısı ihtiyacı karşılayacak ölçüde ulaşamıyordu. Bunun yanısıra özellikle yataklı tedavinin serbest meslek icrasıyla yerine getirilememesi, Devlete ait yataklardan yararlanma zorunluluğunu

ortaya çıkarıyor ve hastane - muayenehane ilişkileri kaçınılmaz hale geliyordu. Sosyal hizmetten verdikleri emeğin karşılığını alamayan hekimler, ekonomik refahları için serbest meslek icrasına daha çok önem vermek eğilimini benimsiyorlar, hemen hemen günün her saatini ayırmak zorunda kaldıkları serbest hizmetleri sırasında mesleki gelişme gereği olan yenilikleri izleme ve hatta araştırma yapma ihtiyaçlarını ihmal ediyorlardı.

Full - time'in sistem olarak tartışıldığı yıllarda, hizmet normları da belirlenmeye başlamış, bu hizmetin yeterli düzeyde verildiği ülkelerin normları ile kıyaslanarak Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu hekim sayısı gerçek ölçülere yakın rakamlarla ortaya çıkmıştı. İhtiyacı karşılayacak sayıda hekimin bulunmadığı ülkemizde artık - part - time hizmetle halk sağlığına yararlı bir sosyal hizmetin gerçekleştirilemeyeceği anlaşılmıştı. Kaldı ki, 1961 Anayasasının 49 ncu maddesi ile artık halk sağlığı bütünü ile Devletin yükümlülüğü içine girmişti.

Bu gerçekler full - time uygulamasını doğurdu. Ancak başlangıçtaki tereddütler sistemin bütünlüğünü zedeledi. Aynı kuruluşlar için ayrı kanunlar çıkarıldı, sisteme giren hekimler için ayrı koşullar doğdu ve kuruluşlara göre değişen uygulamalar görüldü. Oysa kuruluşun ismi ne olursa olsun verilen hizmet sosyal sağlık hizmeti idi ve bu hizmetin genel ilkelerine bağlı olması gerekirdi.

Devlet Memurları Kanununun yürürlüğe girmesinden sonra, full - time uygulaması bazı engellerle karşılaştı. Oysa sistemin yürütülmesi en az eskisi ölçüsünde gerekli idi. Devlete duydukları güvenle serbest çalışma düzenini dağıtan ve kendilerini tam süre çalışma sistemine adayan hekimler güven duygularını yitirdiler. Kanunlara bağlı olarak kabul ettikleri bir sistemin sürekliliğine güvenme isteklerinde haklı idiler. Halk sağlığını korumak ve gereğinde tedavilerini yerine getirmekle yükümlü olan Devletin tam süre çalışma sistemine ihtiyacı, sistemin devamını bekleyen hekimlerden daha fazla idi. Bu gerçekler dolaylı yollarla sistemin yürütülmesini sağladı, Devlet Memurları Kanununun geçici hükümleri tefsir edilerek çıkarılan kararnamelerle 641 ve 672 sayılı tam süre çalışma kanunları yürütüldü.

Günümüzde sağlık personelinin tam süre çalışması ilkesini kesin bir mevzuata bağlamak zaruret haline gelmiştir. Devletin açıkça ihtiyaç duyduğu bu sistemin yeniden ele alınmasında eski sakıncaların giderilmesi de gereklidir. Örneğin; sistemi uygulayacak bütün kuruluşlar aynı kanuna bağlı olmalıdırlar. Ödemelerin giderek değerini kaybeden rakamlarla değerlendirilmesi önlenmelidir. 1965 yılında en yüksek Devlet memuru aylığının % 90'ı ölçüsünde değerlendirilen tazminat tavanı, günümüzde en yüksek Devlet memuru aylığının % 31'ine düşmüştür. Güveni zedeleyici bu sakınca, aylıklarda olduğu gibi tazminatta da eşel mobil sisteminin kabulü ile giderilebilecektir. Tam süre çalışma tazminatından, yardımcı sağlık personelinin de kendi ölçülerinde yararlanmaları sağlanmalıdır. Bunlara ek olarak günümüzde bazı sistemlerde uygulanan mahrumiyet tazminatı da yeterli dağılımı sağlama amacıyla bu kanuna eklenmelidir.

Hazırladığım kanun teklifi metni bu düzenlemeyi de içine alacak şekilde hazırlanmış bulunmaktadır. Günümüzde asgari 30 000 hekime ihtiyaç duyulan ve nüfusu hızla artmakta olan ülkemizde, sağlık personelinin tam süre çalışma ilkesine bağlayacak bu kanunun yürürlüğe girmesine büyük ihtiyaç olduğu kanısındayım.

MADDE GEREKÇELERİ

Madde 1. — Devlet Memurları Kanununda yapılan değişikliklerin gözönüne alınması, yardımcı sağlık hizmetleri sınıfının kapsam içinde ayrıca isimlendirilmesi ve kapsam dışında kalan sözleşmeli tabip, dış tabibi ile diğer personelin kesin belirlenmesi amacıyla bu madde hazırlanmıştır.

Madde 2. — Maddede belirtilen personelin genel idare hizmetlerinde çalıştırılması zorunluluğu karşısında ilgili personelin hak kaybına uğramasını önleme amacıyla maddede gerekli değişiklik yapılmıştır.

Madde 3. — Maddede belirtilmeyen benzer nitelikteki personel eklenmiş ve Devlet Memurları Kanununun son değişikliklerine uygun olarak oranlama yapılacak tazminat derecesi yükseltilmiştir. Ayrıca maddede belirtilen personelden mesleki yüksek öğrenimini tamamlamış olanların tazminatı, yükselebilmeye hak kazandıkları birinci derecenin oranlaması ile değerlendirilmiş ve madde yeniden hazırlanmıştır.

Madde 4. — Maddede belirtilen personelin mezun oldukları okullar isimlendirilmiş ve Devlet Memurları Kanununun son değişikliklerine uygun olarak oranlama yapılacak tazminat derecesi yükseltilmek suretiyle madde bu şekliyle hazırlanmıştır.

Madde 5. — Maddeye «benzer nitelikteki personel» eklenmiş ve Devlet Memurları Kanununun son değişikliklerine uygun olarak oranlama yapılacak tazminat derecesi yükseltilmek suretiyle madde bu şekliyle hazırlanmıştır.

Madde 6. — Çalışma saatlerinin nasıl düzenleneceğini göstermektedir.

Madde 7. — Yönetmelik hazırlayacak Bakanlıklara, teklifin verildiği tarihten sonra kurulan Sosyal Güvenlik Bakanlığı eklenerek madde bu şekliyle hazırlanmıştır.

Madde 8. — Yönetmelik hazırlayacak Bakanlıklara, teklifin verildiği tarihten sonra kurulan Sosyal Güvenlik Bakanlığı eklenerek madde bu şekliyle hazırlanmıştır.

Madde 9. — Mahrumiyet tazminatı dışında kalacak yörelerin iller olarak değil idari dilimler olarak belirtilmesi öngörüülerek bu nitelikteki illere bağlı bazı uç kesimlerdeki mahrumiyet koşullarının değerlendirilmesi sağlanmıştır. Ayrıca yönetmelik hazırlayacak Bakanlıklara, teklifin verildiği tarihten sonra kurulan Sosyal Güvenlik Bakanlığı eklenmiş ve madde bu şekliyle hazırlanmıştır.

Madde 10. — Tazminatların ayrı olarak vergilendirilmesi hükmü getirilmiş bulunmaktadır.

Madde 11. — 641 ve 672 sayılı kanunların, bu Kanunun yürürlüğe girmesiyle kaldırılması hükmü getirilmiştir.

Madde 12. — Kanun tekniği yönünden maddeye kesinlik getirilerek madde kabul edilmiştir.

Geçici Madde — Kanunun yayımı ile yürürlüğe gireceği tarih arasında kalan üç aylık sürede ilgili yönetmelikler tamamlanamadığı takdirde eski mevzuata göre ödenmekte olan meblağların kesilmesini önlemek amacıyla kanun metnine maddenin eklenmesi uygun görülmüştür.

Madde 13. — Yayımı gösteren madde olarak hazırlanmıştır.

Madde 14. — Yürütmeyi gösteren madde olarak hazırlanmıştır.

ADİYAMAN MİLLETVEKİLİ KEMAL TABAK'IN TEKLİFİ

Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Teklifi

MADDE 1. — Bu Kanun, Devlet kamu hizmetlerinde, İktisadi Devlet Teşekküllerinde, Sosyal Sigortalar Kurumunda ve benzeri diğer kuruluşlarda asli ve sürekli görevlerde çalışan ve kapsamı 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun (1327 sayılı Kanun ve kanunları değiştiren çeşitli kanun hükmündeki kararnemelerle) 36 ncı maddesi III ncü Sağlık Hizmetleri ve Yardımcı Sağlık Hizmetleri Sınıfına dahil personele uygulanır. 12 sayılı Kanun Hükmündeki Kararnamenin 4 ncü maddesinin (b) bendindeki (Sözleşmeli Personel) başlık paragrafın II nci fıkrasındaki sözleşmeli personel, tabip veya uzman tabiplerle işçi statüsünde olup toplu sözleşmeyle aylık alan personel ve 657 sayılı Kanunun genel hükümleri içinde çalışmayı tercih eden hekimlerle dış hekimleri bu Kanunun kapsamı dışındadır.

MADDE 2. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetleri ve genel idare hizmetleri sınıfında çalıştırılan tabip, dış tabibi, eczacı, veteriner hekim ve sağlık alanında uzmanlık sertifikası olup bu uzmanlık hizmetini yürüten biyolog, kimya mühendisi, kimya lisansiyeye, kimyagerlere ve eczacılara; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği 1 nci derecenin son kademesi aylığının % 100'ü tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 3. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetleri, genel idare hizmetleri ve eğitim ve öğretim hizmetleri sınıfında çalıştırılan lise dengi mesleki eğitimini tamamlamış hemşire, ebe, laborant (dış, laboratuvar röntgen, fizik tedavi, eczacı, çevre sağlığı) teknisyenleri ile sosyal hizmet uzmanı psikolog, diyet-

tist, sağlık miihendisi, sağlık fizikçisi, sağlık idarecisi ve sağlık memurlarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği 3 nci derecenin son kademesi aylığının % 60 tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir. Bu personelden yüksek tahsilli olanların tazminatları 1 nci derecenin son kademesinin % 70'ine kadar ödenir.

MADDE 4. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetlerinde çalıştırılan ortaokul dengi sağlık okulları mezunlarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun (Bu Kanunda değişiklik yapan kanunlarla belirttiği 5 nci derecenin son kademe aylığının % 50'si tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 5. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetlerinde çalıştırılan ilkokulu bitirmiş ve ilgili meslek belgesini almış fizik tedavi, laboratuvar, eczacı, diş, anestezi, röntgen teknisyeni yardımcıları ile ebe ve hemşire yardımcılarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 7 nci derecesinin son kademesi aylığının % 50'si tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 6. — Bu Kanun kapsamında çalışan personelin mesai saatleri; madde 2'de belirtilmiş olanlar için 8.00 - 11.00 ve Cumartesi günleri 8.00 - 16.00 arası; madde 3 ve madde 4'te belirtilmiş olanlar için 7.30 - 18.00 ve Cumartesi günleri 7.00 - 13.00 arası; madde 5'te belirtilmiş olanlar için 7.00 - 18.00 ve Cumartesi günleri 7.00 - 13.00 arasındır.

MADDE 7. — Bu Kanunun kapsamında çalışan personelden acil vakalar için mesai saatleri dışında sağlık tesisine çağırılanlarla nöbet tutanlara, bu hizmetleri karşılığında ayrıca ödenecek tazminatların esas, şekil ve nispetleri, Sağlık ve Sosyal Yardım, Sosyal Güvenlik ve Çalışma Bakanlıklarının müştereken hazırlayacakları bir yönetmelikte belirtilir.

MADDE 8. — Bu Kanunun kapsamında çalışan personel, hariçte serbest olarak sanat ve mesleklerini icra edemez; resmi ve özel herhangi bir müessesede maaş, ücretli veya sözleşmeli olarak mesleki görev alamaz. Ancak bu personelden ikinci maddede belirtilmiş olanlar, şahısları adına ayrı bir işyerine sahip olmamak şartıyla mesai saatleri dışında bağlı buldukları kurumları adına özel meslek icra edebilirler. Bu icraatın uygulanmasına dair ilgili mevzuat Sağlık ve Sosyal Yardım, Sosyal Güvenlik ve Çalışma Bakanlıklarının müştereken hazırlayacakları bir yönetmelikte belirtilir.

MADDE 9. — Bu Kanunun kapsamında çalışan personele, aylıklarından ve meslek tazminatlarından ayrı olarak aldıkları meslek tazminatı tavanının % 60'ını geçmemek üzere, bölgesel mahrumiyet esasına göre, Sağlık ve Sosyal Yardım, Sosyal Güvenlik ve Çalışma Bakanlıklarının müştereken hazırlayacakları ilgili yönetmelikteki kademelere göre mahrumiyet tazminatı ödenir. Hangi idari dilimlerin mahrumiyet bölgelerine girecekleri hazırlanacak müşterek yönetmelikte belirtilir.

MADDE 10. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatlar, ilgili personelin aylıklarından ayrı olarak vergilendirilir.

MADDE 11. — Bu Kanuna göre ödenecek tazminatlar, 1327 sayılı Kanunun 49 ncu maddesi ile değiştirilen 657 sayılı Kanunun 146 ncı maddesine tabi değildir.

MADDE 12. — Bu Kanun yürürlüğe girdiği tarihte, bu Kanunla ilgili 641 ve 672 sayılı kanunlar yürürlükten kaldırılmıştır.

GEÇİCİ MADDE — Bu Kanunda öngörölen yönetmelikler yürürlüğe girinceye kadar 641 ve 672 sayılı kanunların öngördüğü tazminat ve primlerin ödenmesine devam olunur.

MADDE 13. — Bu Kanun yayımı tarihinden üç ay sonra yürürlüğe girer.

MADDE 14. — Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

**Kastamonu Milletvekili Sabri Tıǒlı'nın, Saēlık Personelinin Tam Süre alışma Esaslarına Dair Kanun Teklifi.
(2/429)**

Millet Meclisi Bařkanlıēına

Dördüncü Yasama Döneminde İtzēn 78 nci maddesi uyarınca hükümsüz kalan 2/494 esas numaralı Kanun teklifini, yenilemek istiyorum.

Gereēini saygıyla rica ederim.

29 . 6 . 1977

Kastamonu Milletvekili
Sabri Tıǒlı

Millet Meclisi Sayın Bařkanlıēına

Saēlık Personelinin tam süre çalışma esaslarına dair Kanun teklifimiz 6 nüsha halinde ekte sunulmuştur.

Gereēini arz eder, saygılarımı sunarım.

14 . 1 . 1976

Afyonkarahisar Milletvekili
Dr. Mete Tan

M. Meclisi İdare Amiri
Kars Milletvekili
Cemil nal

Afyonkarahisar Senatörü
Ahmet Karayiēit

Uşak Milletvekili
Ahmet Yılmaz

Afyonkarahisar Milletvekili
Ali İhsan Ulubaēı

Isparta Milletvekili
Mustafa Cesur

Denizli Senatörü
Dr. Baha Akşit

G E R E K  E

Saēlık hizmetlerinde tam süre çalışma ilkesi bir hizmet sistemi deēil, ülke çapında yayılması düşünülen yeterli bir hizmet sistematiiēinin içindeki personelin çalışma şeklini göstermektedir. Hizmetten tam süre çalışmanın yararlı olacaēı görüşü ilk defa 1962 yılında ortaya atılmış ve 1965 yılında çeşitli kuruluşların personeli için kabul edilen ayrı kanunlarla uygulama saēlanmıřtır. Saēlık Personelinin bilinen hizmet kıstaslarına göre ülkemizden ihtiyaını karşılayamayacak sayıda olduēu günümüzde bilinmektedir. Bu personelin hizmet gücünden azami ölçüde yararlanabilmek için tam süre çalışma ilkesini benimsemek geçmişte olduēu gibi günümüzde de zorunludur. Part - Time çalışmanın hizmetteki bazı sakıncaları ve ilgili hekimlerin sosyal hizmete karşı ilgilerini daēıtan yönleri de bu ilkeyle giderilebilecektir.

1965 yılında bu amaca yönelik girişimlerin yeterli gvenliēi saēlayamaması, özellikle bu konudaki ayrı kanunların ayrı koşullar getirmesiyle geleēēe yönelik tedbirlerin alınmaması nedenine baēlıdır. Giderek deēerlendirmede önemini kaybeden bu kanunlar hekimlerin ilgisini de kaybetmiş, Devlet güvenerek serbest çalışma ortamlarını daēıtmıř hekimlerin güven duygularını zedelemiştir. Serbest çalışmadan vazgeçip ekonomik kaderini tam süre çalışma uygulamasına baēlayan hekimler 1965 yılında aylık tavanının % 93'n tazminat olarak alırken, günümüzde bu oran % 27'ye düşmüştür.

Hizmette tam süre çalışma ilkesinin en kısa zamanda yeni bir düzene kavuşturulması ve hizmet veren kurumlar arasında farklılıēı kaldırarak genel uygulama olanaēını saēlanması gerekmektedir.

Tam süre çalışma tazminatından yardımcı saēlık personelinin de kendi ölçüleri içinde yararlanmaları saēlanmalıdır.

Bu önemli gerçeği dikkate alarak hazırlanmış ve Millet Meclisi Sağlık ve Sosyal İşler Komisyonunda kabul edilerek Plan ve Bütçe Komisyonuna gönderilmiş bir kanun teklifi vardır. Adıyaman Milletvekili Kemal Tabak'ın imzasıyla Komisyonda beklemekte olan bu teklif haklı gerekçeler ve yeni düzen için önemli ilkeleri toplayıcı maddeler ihtiva etmekte ise de, gelecekte yeniden sorunlar yaratacak bazı eksiklikleri mevcuttur. Bu eksikliklerin Komisyon görüşmelerinde giderilmesi için verilecek öneriler, muhtemelen teklif metnindeki sistematigi değiştirecek ve redaksiyon güçlükleri ile zaman kaybına yol açacaktır. Bu nedenle benzer bir kanun teklifinin geleceğe yönelik tüm sakıncaları giderici eklemeler ve değiştirmelerle yeniden hazırlamayı yararlı gördük.

Teklif metni 15 maddeden ibarettir.

Madde 1. — Kapsam maddesi olup Millet Meclisi Sağlık ve Sosyal İşler Komisyonunda yapılan değişikliklerle kaleme alınmıştır.

Madde 2, 3, 4, 5. — Personelin hizmetine ve niteliğine göre tazminat tavanlarını belirtmektedir. Millet Meclisi Sağlık ve Sosyal İşler Komisyonunun Devlet Memurları Kanunundaki tavan dereceleri değişikliğine göre kaleme aldığı şekle uyulmuştur.

Madde 6. — Günümüzde tam süre çalışma için uygulanan mesai saatleri ile uygulama alanına yeni alınan yardımcı sağlık personelinin ihtiyaca göre düşündüğümüz mesai saatleri dikkate alınarak hazırlanmıştır.

Madde 7. — Günümüzde uygulanan ancak genellikle taşımayan acil vaka ve nöbet hizmetleri bu maddeyle genelleştirilmiş ve yardımcı sağlık personeli kapsama alınmıştır.

Madde 8. — Kanun kapsamındaki personelin serbest meslek icra etmelerini ve mesleki ek görev almalarını yasaklamaktadır. Ayrıca hekim ve diş hekimlerinin mesai saatleri dışında kurumları adına meslek icrasının ne surette olacağını bir yönetmeliğe bırakmaktadır. Bu maddenin hükümleri günümüzde uygulanmakta olan tam süre çalışmaları içinde mevcuttur.

Madde 9. — Halen sosyalleştirme sisteminde mevcut olan mahrumiyet ödeneği uygulamasını genelleştirmektedir.

Madde 10. — Günümüzde tam süre çalışma tazminatı için haklı gerekçelerle Maliye Bakanlığının da kabul etmiş olduğu vergilendirme sistemini kanun maddesi haline getirmektedir.

Madde 11. — Bu Kanunun yürürlüğe girmesiyle ilgili personelin bağlı olmayacağı hükümleri belirtmektedir.

Madde 12. — Anayasanın 49 ncu maddesi gereğince Devletin yükümlendiği sağlık hizmetlerine eleman temininde güçlük halinde ilgili kuruluşların başvuracağı son tedbiri belirtmekte ve bu tedbirin niteliği ve sınırları konusunda Bakanlar Kurulunun denetimini sağlamaktadır.

Madde 13. — Bu Kanunun yürürlüğe girmesiyle, yürürlükten kaldırılması gereken kanunları belirtmektedir.

Madde 14. — Esasen gecikmiş olan uygulamanın ilgili personel için daha fazla kayıplara yol açmaması amacıyla, kanunun yayımı tarihinde yürürlüğe gireceği belirtilmiştir.

Geçici Madde — İlgili yönetmeliklerin yürürlüğe girmesine kadar ilgili personelin almakta oldukları tazminatların kesilmesini önleme amacıyla konulmuştur.

Madde 15. — Yürürlük maddesidir.

KASTAMONU MİLLETVEKİLİ SABRİ TIĞLI'NIN TEKLİFİ

Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Teklifi :

MADDE 1. — Bu Kanun, Devlet kamu hizmetlerinde, İktisadi Devlet Teşekküllerinde, Sosyal Sigortalar Kurumunda ve benzeri diğer kuruluşlarda asli ve sürekli görevlerde çalışan ve kapsamı 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun (1327 sayılı Kanun ve kanunları değiştiren çeşitli kanun hükmündeki kararnamelerle) 36 ncı maddesi, III ncü sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfına dahil personele uygulanır. 12 sayılı Kanun Hükmündeki Kararnamenin 4 ncü maddesinin (b) bendindeki (sözleşmeli personel) Başkklı paragrafın 11 nci fıkrasındaki sözleşmeli personel, tabip veya uzman tabiplerle işçi statüsünde olup toplu söz-

leşmeyle aylık alan personel ve 657 sayılı Kanunun genel hükümleri içinde çalışmayı tercih eden hekimlerle dış hekimleri bu kanunun kapsamı dışındadır.

MADDE 2. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetleri ve genel idare hizmetleri sınıfında çalıştırılan tabip, diş tabibi, eczacı, veteriner hekim ve sağlık alanında uzmanlık sertifikası olup bu uzmanlık hizmetini yürüten biyolog, kimya mühendisi, kimya lisansiyeye, ve kimyagerlere; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği 1 nci derecenin son kademesi aylığının % 80'i tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 3. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetleri, genel idare hizmetleri, eğitim ve öğretim hizmetleri sınıfında çalıştırılan lise dengi mesleki eğitimini tamamlamış hemşire, ebe, laborant (ağız protezleri, laboratuvar, radyoloji, fizik tedavi, eczane, çevre sağlığı) teknisyenleri ile sosyal hizmet uzmanı psikolog, diyetetist, sağlık mühendisi sağlık fizikçisi, sağlık idarecisi ve sağlık memurlarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği 3 ncü derecenin son kademesi aylığının % 40'ı tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir. Bu personelden yüksek tahsil meslek diploması olanların tazminatları 1 nci derecenin son kademesinin % 50'sine kadar ödenebilir.

MADDE 4. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetlerinde çalıştırılan ortaokul dengi sağlık okulları mezunlarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun (Bu Kanunda değişiklik yapan kanunlarla) belirttiği 5 nci derecenin son kademe aylığının % 40'ı tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 5. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetlerinde çalıştırılan ilkokulu bitirmiş ve ilgili meslek belgesini almış fizik tedavi, laboratuvar, eczane, ağız protezleri, anestezi, radyoloji teknisyen yardımcıları ile ebe ve hemşire yardımcılarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 7 nci derecesinin son kademesi aylığının % 40'ı tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 6. — Bu Kanun kapsamında çalışan personelin mesai saatleri; madde 2'de belirtilmiş olanlar için 08.00 - 17.00 arası, madde 3 ve madde 4'te belirtilmiş olanlar için 07.30 - 18.00 arası; madde 5'te belirtilmiş olanlar için 07.00 - 18.30 arasındır. Cumartesi ve Pazar hafta sonu tatilleri ile mesai günlerinde yarım saatlik öğle yemeği tatili hakları saklıdır.

MADDE 7. — Bu Kanunun 2, 3, 4, 5 nci maddelerinde belirtilen personelden, acil vakalar için mesai saatleri dışında sağlık tesislerine çağrılanlarla nöbet tutanlara, bu hizmetleri karşılığında ayrıca ödenecek tazminatların esas, şekli ve nispetleri, Sağlık ve Sosyal Yardım, Sosyal Güvenlik ve Çalışma bakanlıklarının müşterek hazırlayacakları bir yönetmelikte belirtilir.

MADDE 8. — Bu Kanunun kapsamında çalışan personel, hariçte serbest olarak sanat ve mesleklerini icra edemez; resmî ve özel herhangi bir müessesede maaşlı, ücretli veya sözleşmeli olarak mesleki görev alamazlar.

Ancak bu personelden 2 nci maddede belirtilmiş olan tabip ve diş tabipleri, şahısları adına ayrı bir işyerine sahip olmamak şartıyla mesai saatleri dışında bağlı buldukları kurumları adına özel meslek... İcra edebilirler. Bu icraatın uygulanmasına dair ilgili mevzuat ve prim oranları Sağlık ve Sosyal Yardım, Sosyal Güvenlik ve Çalışma bakanlıklarının müştereken hazırlayacakları bir yönetmelikte belirtilir.

MADDE 9. — Bu Kanun kapsamında çalışan personele aylıklarından ve meslek tazminatlarından ayrı olarak, hak kazanabilecekleri meslek tazminatı tavanını geçmemek üzere mahrumiyet esasına göre Sağlık ve Sosyal Yardım, Sosyal Güvenlik ve Çalışma bakanlıklarının müştereken hazırlayacakları ilgili yönetmelikteki kademelere göre mahrumiyet tazminatı ödenir. Hangi idari dilimlerin mahrumiyet bölgelerine girecekleri, hazırlanacak müşterek yönetmelikte belirtilir.

MADDE 10. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatlar, ilgili personelin aylıklarından ayrı olarak vergilendirilir.

MADDE 11. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatlar, 1327 sayılı Kanunun 49 ncü maddesiyle değiştirilen 657 sayılı Kanunun 146 ncü maddesine tabi değildir.

MADDE 12. — Dokuzuncu maddeye göre yönetmelikle tespit edilen hizmet yerlerine tabip veya dış tabibi temini mümkün olmayan hallerde bu Kanun kapsamına giren kurum ve kuruluşlar sözleşmeyle bu memurları çalıştırmaya yetkilidir. Hangi hal ve şartlarda bu maddeye göre tabip veya dış tabibi çalıştırılacağı ve ödenecek ücretlerin miktarı Maliye Bakanlığının görüşü alınmak suretiyle Sağlık ve Sosyal Yardım ve Sosyal Güvenlik bakanlıkları tarafından hazırlanarak Bakanlar Kurulunca onaylanacak kararnamelerle tespit edilir.

MADDE 13. — Bu Kanun yürürlüğe girdiği tarihte, bu Kanunla ilgili 641 sayılı Kanunla 506 sayılı Kanunda 672 sayılı Kanunla yapılan değişiklik yürürlükten kaldırılmıştır.

GEÇİCİ MADDE — Bu Kanunda öngörülen yönetmelikler yürürlüğe girinceye kadar 641 ve 672 sayılı kanunların öngördüğü tazminat ve primlerin ödenmesine devam olunur.

MADDE 14. — Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 15. — Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

Tokat Milletvekili Faruk Demirtola ile 7 Arkadaşının Sağlık Personelinin Tam Gün Çalışma Esaslarına Dair Kanun Teklifi (2/483)

MHP

Millet Meclisi Gurupu

Başkanlığı

2/62

21 . 12 . 1977

Millet Meclisi Başkanlığına

Sağlık Personelinin tam gün çalışma esaslarına dair kanun teklifimiz gerekçesiyle birlikte ekte takdim edilmiştir.

Gereğine müsaadelerinizi saygılarımızla arz ederiz.

(21 Aralık 1977)

Tokat Milletvekili
Faruk Demirtola

Çorum Milletvekili
Mehmet Irmak

Sivas Milletvekili
Ali Gürbüz

Elazığ Milletvekili
M. Tahir Şaşmaz

Kahramanmaraş Milletvekili
M. Yusuf Özbaş

Erzurum Milletvekili
Nevzat Kösoğlu

Konya Milletvekili
İhsan Kabadayı

İstanbul Milletvekili
Turan Koçal

GEREKÇE

Sağlık hizmetlerinde tam süre çalışma ilkesi bir hizmet sistemi değil, ülke çapında yayılması düşünülen yeterli bir hizmet sistematığının içindeki personelin çalışma şeklini göstermektedir. Hizmeti tam süre çalışmanın yararlı olacağı görüşü ilk defa 1962 yılında ortaya atılmış ve 1965 yılında çeşitli kuruluşların personeli için kabul edilen ayrı kanunlarla uygulama sağlanmıştır. Sağlık personelinin bilinen hizmet kıstaslarına göre ülkemizin ihtiyaçlarını karşılamayacak sayıda olduğu günümüzde bilinmektedir. Bu personelin hizmet gücünden azami ölçüde yararlanabilmek için tam süre çalışma ilkesini benimsemek geçmişte olduğu gibi günümüzde de zorunludur. Part - Time çalışmanın hizmetteki bazı sakıncaları ve ilgili hekimlerin sosyal hizmete karşı ilgilerini dağıtan yönleride bu ilkeyle giderilebilecektir.

1965 yılında bu amaca yönelik girişimlerin yeterli güvenliği sağlayamaması, özellikle bu konuda ayrı kanunların ayrı koşullar getirmesi ile geleceğe yönelik tedbirlerin alınmaması nedenine bağlıdır. Giderek değerlendirmede önemini kaybeden bu kanunlar hekimlerin ilgisini de kaybetmiş, Devlete güvenerek serbest çalışma ortamlarını dağıtmış, hekimlerin güven duygularını zedelemiştir. Serbest çalışmadan vazgeçip eko-

nomik kaderini tam süre çalışma uygulamasına bağlayan hekimler 1965 yılında aylık tavanının % 93'ünü tazminat olarak alırken, günümüzde bu oran % 27'ye düşmüştür.

Hizmette tam süre çalışma ilkesinin en kısa zamanda yeni bir düzene kavuşturulması ve hizmet veren kurumlar arasında farklılığı kaldırarak genel uygulama olanağının sağlanması gerekmektedir.

Tam süre çalışma tazminatından yardımcı sağlık personelinin de kendi ölçüleri içinde yararlanmaları sağlanmalıdır.

Bu ihtiyaç nedeni ile 12 nci madde ile bir geçici maddeden mürekkep olarak hazırlanmış olan teklifte Milli Savunma Bakanlığı ile üniversiteler özelliklerine binaen kapsam dışı bırakılarak genel ve katma bütçeli kurumlarla özel idareler, belediyeler, İktisadi Devlet Teşekkülleri ve Sosyal Sigortalar Kurumunda çalışan ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun değişik 36 ncı maddesindeki sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfına giren (hayvan sağlığı hariç) veya genel idare hizmetleri, teknik hizmetler, eğitim ve öğretim hizmetleri sınıflarına girip de Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığınca çıkarılacak yönetmelikte belirtilen sağlık hizmetlerinin yönetim görevlerinde çalışan personel kanunun kapsamına alınmıştır.

Ancak bu kapsam içine girenlerden her ne suretle olursa olsun sözleşme ile çalışanlarla işçi statüsünde çalışan personele kanunun uygulanmaması öngörülmüştür.

Kanun kapsamına girecek personel teklifte mesleki durumlarına ve niteliklerine göre 5 grupta mütalaa edilmiş ve her gruba girenlere 657 sayılı Kanuna göre yükselebilecekleri derecenin son kademesi tutarının % 100'üne kadar varan değişik oranlarda tazminat ödenmesi esası kabul edilmiştir.

Bununla beraber bütün bu gruplara şamil olmak üzere bu tazminatların yükselebilecekleri derecenin son kademesinin % 20'sinden az olmayacağı prensibi getirilmiştir.

Teklifte haftalık çalışma saatleri 45 saat olarak kabul edilmekle beraber günlük çalışma saatlerinin tespiti hususu 657 sayılı Kanunun 100 ncü maddesindeki hükme tabi tutulmuştur.

Tam gün çalışma tazminatına mukabil sağlık personelinin hariçte serbest meslek icra edemeyecekleri, 657 sayılı Kanunda düzenlenen vekalet ve 2 nci görev imkânları mahfuz kalmak kaydıyla resmi ve özel herhangi bir müessesede maaşlı, ücretli veya sözleşmeli olarak görev alamayacakları bir prensip olarak vaz edilmişse de, bu gibi durumlarda olanların kanunun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren en geç bir yıl içinde bu durumlarını tasviye etmeleri ve bu suretle lehlerine olarak bir intikal devresine tabi tutulmalarında yarar görülmüştür.

Teklifteki bu yasak hükmüne rağmen tabip ve diş tabipleri ile tababet uzmanlık tüzüğüne göre uzmanlık belgesine sahip olan veteriner hekim, kimya yüksek mühendisi, kimya lisansiyec ve kimyagerlere şahısları adına ayrı bir işyerine sahip olmamak şartıyla kurum ve kuruluşları adına mesai saatleri dışında prim karşılığında özel meslek icra etme imkânı tanınarak, sözü edilen meslek sahiplerinin hem halka daha yararlı olmaları ve hem de primle bir oranda tatmin olmaları sağlanmak istenmiştir.

Kanun kapsamına giren personelden mahrumiyet yer ve hizmetlerinde çalışanlara teklifte belirtilen miktarların iki katı tutarında tazminat verilmesi de ayrı bir hüküm olarak teklife sokulmamış ve bu suretle bu gibi yer ve hizmetlere daha fazla sağlık personeli sağlama amacı güdülmemiştir.

Teklifte, verilecek tazminat ve primlerin, 657 sayılı Kanunun 1327 sayılı Kanunda değişik 146 ncı maddesi dışında bırakılması ve ayrılıklardan ayrı olarak vergilendirilmesi de ayrı bir hükümle kabul edilerek personelin mümkün olduğu kadar fazla para almaları sağlanmak istenmiştir.

Bütün bunlar dışında tabip ve diş tabibi temini mümkün olmayan mahrumiyet yer ve hizmetlerinde bu personelin Bakanlar Kurulu kararları ile tespit olunacak şartlarla sözleşmeli olarak çalıştırılmaları esası getirilerek büyük bir ihtiyacın bu suretle giderilmesi öngörülmüştür.

Diğer taraftan teklifin kapsamına giren personelden acil vakalar için mesai saatleri dışında göreve çağrılmaları ve nöbet hizmetleri de tazmin edilmek istenmiş ve teklifte bazı kayıt ve şartlarla bu amacı sağlayacak hükümlere yer verilmiştir.

Kanun kapsamına giren personele bazı kurumlar tarafından özel yetkileri dairesinde kanun hükümlerini aşacak menfaatler sağlanabileceği ve bu suretle eşitliğin bozulabileceği de gözönüne alınarak, kapsama giren kurumların bu personele kanunda gösterilenler dışında bir ödeme yapamayacaklarını, meslek icrası ile ilgili menfaatler sağlayamayacakları, keza kanunun yürürlüğe girmesinden sonra yapılacak sözleşmelere de bu yolda hükümler koyamayacakları ayrı bir hükümle belirtilmiştir.

Teklifte, kanunun yürürlüğe girmesi ile beraber 641 sayılı Kanunla 506 sayılı Kanunu değiştiren 672 sayılı Kanunun yürürlükten kaldırılması hükmüne yer verilmişse de, kanunda öngörülen ve tazminatların bilfiil ödenmesini sağlayacak olan yönetmelikler yürürlüğe girinceye kadar personelin kazanılmış haklarını muhafaza etmek amacıyla sözü edilen kanunlara göre tazminat ödenmesini sağlayan bir geçici madde düzenlendiği gibi, personelin bu kanuna göre alacakları tazminatların 641 ve 677 sayılı Kanunlara göre almakta oldukları tazminatların altına düşmemesi, kazanılmış hakların zedelenmemesi amacı ile teklife özel bir hüküm de sokulmuş bulunmaktadır.

MADDE GEREKÇELERİ

1 nci madde : Milli Savunma Bakanlığı ve üniversiteler dışında genel ve katma bütçeli kurumlar, özel idare ve belediyeler, İktisadi Devlet Teşekkülleri ve Sosyal Sigortalar Kurumunda çalışan 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun değişik 36 ncı maddesindeki sağlık hizmetleri sınıfına (hayvan sağlığı hariç) giren veya genel idare hizmetleri, teknik hizmetler, eğitim ve öğretim hizmetleri sınıflarına girip de Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığınca çıkarılacak yönetmenlikte belirtilen sağlık hizmetlerinin yönetim görevlerinde çalışan personeli kapsar. Bu kapsam içine girenlerden her ne suretle olursa olsun sözleşme ile çalışanlarla, işçi statüsünde çalışan personele uygulanmaz.

2 nci madde : Kanun kapsamında mevcut personele sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfında çalışanlarla, genel idare hizmetleri ve öğretim, eğitim hizmetleri sınıfında çalışanlara durumlarına göre 5 grup altında aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği ulaşabilecekleri derecenin son kademesinin % 100'ü kadar tazminat verilir. Ancak bu tazminatların miktarları yükselebilecekleri derecenin son kademesinin % 50'sinden az olamaz.

3 ncü madde : Haftalık çalışma süresi 45 sattir.

4 ncü madde : Kanun kapsamında çalışan personel hariçte serbest sanat icra edemez. Resmi ve özel herhangi bir müessesede maaşlı, ücretli veya sözleşmeli olarak mesleki görev (vekalet ve ikinci görev hariç) alamazlar. Bu durumda olanlar kanunun yürürlüğünden itibaren en geç bir yıl içinde durumlarını tasviye etme mecburiyetindedirler.

Ancak bu personelden tabip ve dış tabipleri ile sağlık alanında uzmanlık sertifikası olup, bu uzmanlık hizmetini yürütenler şahısları adına bir hizmet yerinesahip olmamak şartıyla mesai saatleri dışında bağlı buldukları kurumlar adına ve hizmet yerlerinde pirim karşılığında mesleklerini icra edebilirler.

5 nci madde : Mahrumiyet yer ve hizmetlerinde çalışan tazminatlar 2 nci maddede yazılı tazminat miktarlarına iki katına kadar bir miktar eklemek suretiyle ödenir.

6 ncı madde : Ödenen tazminatlar 657 sayılı Kanunun 146 ncı maddesine tabi değildir.

Ödenen tazminat ve pirimler personel aylıklarından ayrı olarak vergilendirilir.

7 nci madde : Yukarıda belirtilen miktarda (maaş + tazminat + prim) yan ödemeler fazla mesai ödemelere rağmen tabip ve dış tabibi temini mümkün olmayan hallerde bu kanun kapsamına giren kurum ve kuruluşlar sözleşmeli olarak tabip ve dış tabibi çalıştırabilirler. Bu şekildeki çalışmanın esas ve şartları Maliye ve ilgili diğer bakanlıkların görüşleri alınmak suretiyle Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığınca hazırlanarak Bakanlar Kurulu Kararı ile tespit edilir.

8 nci madde : Bu kanun yürürlüğe girince 641, 672 sayılı kanunlar yürürlükten kaldırılır.

9 ncu madde : Kanunun 1 nci maddesinde belirtilen personele ödenecek aylık tazminatların esas, şekil ve nispetleri ilgili bakanlıkların görüşü alınmak ve Maliye Bakanlığı ile uyum sağlamak suretiyle yine bu personelden acil vakalar için mesai saatleri dışında göreve çağrılanlarla nöbet tutanlar bu hizmetlerine karşı ödenecek tazminatların esas, şekil ve nispetleriyle kanunun 4 ncü maddesinde belirlenen, prim karşılığında kurumlarında özel meslek icra edeceklerin bu çalışmalarının esas ve şekilleriyle pirim nispetleri ve bu kanunun 6 ncı maddesindeki mahrumiyet yer ve hizmetlerinde çalışacak olanlara ilave ve tazminatların esas, şekil ve nispetleri 8 nci maddeye göre sözleşmeli çalıştırılacak tabip ve dış tabiplerine ödenecek ücretlerin esas, şekil ve nispetlerini Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığınca ilgili bakanlıkların gö-

rüşleri alınmak suretiyle 3 ay içinde çıkarılacak bir yönetmenlikle belirlenir, 641 ve 672 sayılı kanunlarla verilen haklar, tazminatlar daha az olursa haklar mahfuz tutularak bu kararlarla tespit edilen miktarlar üzerinden ödeme yapılır.

10 ncu madde : Bu kanun kapsamına giren kurum ve kuruluşlar kanunla tespit edilen hakları geçen bir ödeme yapamaz ve meslek icrası ile ilgili menfaatler sağlayamaz.

Bu kanunun yürürlüğe girmesinden sonra yapılacak sözleşmelere de ücretten ayrı olarak 1 nci fıkradaki yasaklara aykırı hükümler konulamaz.

Geçici madde 1. — Bu kanunda öngörülen yönetmenlikler çıkarılıncaya kadar 641 ve 672 sayılı kanunların öngördüğü tazminat ve pirimlerin ödenmesinedevam olunur.

11 ve 12 nci maddeler yürürlük ve yürütmeyi göstermektedir.

TOKAT MİLLETVEKİLİ FARUK DEMİRTOLA İLE 7 ARKADAŞININ TEKLİFİ

Sağlık Personelinin Tam Gün Çalışma Esaslarına Dair Kanun Teklifi

MADDE 1. — Millî Savunma Bakanlığı ve üniversiteler dışında genel ve katma bütçeli kurum ve kuruluşlar ile özel idareler, belediyeler, İktisadi Devlet Teşekkülleri ve Sosyal Sigortalar Kurumunda çalışan ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun değişik 36 ncı maddesindeki Sağlık Hizmetleri sınıfına (Hayvan Sağlığı hariç) giren ve Genel İdare Hizmetleri, Teknik Hizmetler, Eğitim ve Öğretim Hizmetleri Sınıfına girip de mesleki nitelikleri itibarıyla Sağlık Hizmetleri Sınıfının görevlerini yapan personele uygulanır.

Yukarıdaki fıkra hükmüne giren durumlarda her ne surette olursa olsun sözleşmeyle çalışanlarla işçi statüsünde çalışan personele, bu kanun hükümleri uygulanmaz.

MADDE 2. — 1 nci madde kapsamına giren sağlık personeline verilecek tazminatlar :

a) Sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri, genel idare hizmetleri ve eğitim - öğretim hizmetleri sınıfında çalıştırılan uzman tabipler, tabipler ve dış tabipleri ile tıpta uzmanlık belgesi olup bu uzmanlık hizmetini yürüten dış tabipleri, eczacılar, veterinerler, biyologlar, kimya mühendisleri, kimya lisansiyeleri, kimyagerler ve benzerleri, aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununda öngörülen 1 nci derece aylığın son kademesinin % 100 tutarını,

b) Sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri ile genel idare hizmetleri ve eğitim ve öğretim hizmetleri sınıfında çalıştırılan eczacılar, veteriner hekimler, fizikoterapistler, tıp teknologları, sosyal hizmet müte-hassısları, biyologlar, kimya mühendisleri, kimya lisansiyeleri, kimyagerler, psikologlar, diyetçiler, sağlık mühendisleri, sağlık fizikçileri, sağlık idarecileri ve yükseköğrenim görmüş hemşire, ebe ve sağlık memurları ve benzerleri, aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununda öngörülen 1 nci derece aylığın son kademesinin % 50'si tutarını,

c) Sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfında çalıştırılan lise dengi mesleki öğrenim görmüş hemşireler, ebeler, sağlık memurları ve teknisyenler (fizik tedavi, laboratuvarlar, eczacı, röntgen, diş, anestezi, çevre sağlığı, toplum sağlığı) ve benzerlerine, aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununda belirtilen 3 ncü derece aylığın son kademesinin % 30'u tutarını,

d) Sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfında çalıştırılan ortaokul dengi mesleki öğrenim görmüş köy ebeleri ve hemşire yardımcıları ve benzerlerine, aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununda öngörülen 5 nci derece aylığın son kademesinin % 30'u tutarını,

e) Sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfında çalıştırılan en az ilkökul mezunu olup, ilgili meslek belgesini almış teknisyen yardımcıları (laboratuvar, fizik tedavi, eczacı, diş, anestezi, röntgen) sağlık savaş memurları, köy ebeleri, hemşire yardımcıları ve benzerlerine aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununda öngörülen 7 nci derece aylığın son kademesinin % 30'u tutarını geçmemek üzere tam süre tazminatı ödenir.

Ancak yukarıdaki fıkralarda belirtilen tazminatların miktarı, yine bu fıkralarda belirtilen aylıkların son kademesi tutarının % 20'sinden az olamaz.

MADDE 3. — Bu kanun kapsamında çalışan memurların haftalık çalışma süreleri 45 saattir. (Çalışma günlerinde öğle yemeği tatil hakları saklı kalmak üzere) günlük çalışma saatlerinin tespiti 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 100 nci maddesine göre yapılır.

MADDE 4. — Bu kanun kapsamında çalışan personel hariçte serbest sanat ve mesleklerini icra etmez, resmî ve özel herhangi bir müessesede maaş, ücretli veya sözleşmeli olarak mesleki görev (657 sayılı Devlet Memurları Kanununda öngörülen vekâlet ve 2 nci görev hariç) alamazlar. Bu gibi durumlarda olanlar kanunun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren en geç bir yıl içinde durumlarını tasfiye etmek zorunluğundadırlar.

Ancak bu personelden tabipler, dış tabipleri ile sağlık alanında uzmanlık belgesi olup, bu uzmanlık hizmetini yürüten hekim, biyolog, kimya yüksek mühendisleri, kimya lisansiyeye ve kimyagerleri şahısları adına ayrı bir işyerine sahip olmamak şartı ile mesai saatleri dışında bağlı buldukları kurum ve kuruluşları adına ve hizmet yerlerinde prim karşılığında özel meslek icra edebilirler.

MADDE 5. — Bu kanuna tabi personelden mahrumiyet yer ve hizmetlerinde çalışanlara verilecek tazminatlar 2 nci maddede, yazılı tazminat miktarlarına iki katına kadar olan bir miktar eklemek suretiyle ödenir.

MADDE 6. — Bu kanuna göre ödenen tazminat ve primler 1327 sayılı Kanunun 49 ncu maddesi ile değiştirilen 657 sayılı Kanunun 146 ncı maddesine tabi değildir.

MADDE 7. — 5 nci maddede tespit edilen hizmet yerlerinde tabip ve dış tabibi temini mümkün olmayan hallerde bu kanun kapsamına giren kurum ve kuruluşlar sözleşme ile bu memurları çalıştırmaya yetkilidir. Hangi dal ve şartlarda bu maddeye göre tabip veya dış tabibi çalıştırılacağı Maliye Bakanlığının ve ilgili bakanlıkların görüşü alınarak Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı tarafından hazırlanarak Bakanlar Kurulunca onaylanacak kararnamelerle tespit edilir.

MADDE 8. — Bu kanunun yürürlüğe girdiği tarihte bu kanunla ilgili 641 sayılı Kanunla 506 sayılı Kanunda 672 sayılı Kanunla yapılan değişiklik yürürlükten kaldırılmıştır.

MADDE 9. — Bu kanunun 1 nci maddesinde belirtilen personele ödenecek aylık, tazminatların esas, şekil ve nispetleri ilgili bakanlıkların görüşü alınmak ve Maliye Bakanlığı ile uyum sağlanmak suretiyle yine bu personelden acil vakalar için mesai saatleri dışında göreve çağrılanlarla nöbet tutanlara bu hizmetlerine karşı ödenecek tazminatların esas, şekil ve nispetleriyle bu kanunun 4 ncü maddesinde belirlenen prim karşılığında kurumlarında özel meslek icra edeceklerin bu kanunun 6 ncı maddesindeki mahrumiyet yer ve hizmetlerinde çalışacak olanlara ilave tazminatların esas, şekil ve nispetler 8 nci maddeye göre sözleştermeli çalıştırılacak tabip ve dış tabiplerine ödenecek ücretlerin esas, şekil ve nispetlerini Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığınca ilgili bakanlıkların görüşleri alınmak suretiyle 3 ay içinde çıkarılacak bir yönetmelikle belirlenir. Verilecek tazminatlar 641 ve 672 sayılı Kanunla verilen miktarlardan az olduğu takdirde bu kanunlarla verilen miktarlar üzerinden ödeme yapılmaya devam olunur.

MADDE 10. — Bu kanun kapsamına giren kurumlar, kanun kapsamına giren personele Devlet Memurları Kanununda belirtilen aylık, tazminat ve yardımlar veya sözleşmelerinde belirtilen ödemeler dışında, ne surette olursa olsun bu kanunda belirtilen ödeneklerden başka bir ödeme yapamaz veya meslek icrası ile ilgili menfaat sağlayamazlar.

Bu kanunun yürürlüğe girdiği tarihten sonra yapılacak sözleşmelere ücretten ayrı olarak bu kanunda belirtilen ödemeler dışında ödeme yapılmasını veya mesleklerinin icrası ile ilgili menfaat sağlanmasını gerektiren hükümler konulamaz.

GEÇİCİ MADDE 1. — Bu kanunda öngörülen yönetmelikler yürürlüğe girinceye kadar 641 ve 672 sayılı kanunların öngördüğü tazminat ve primlerin ödenmesine devam olunur.

MADDE 11. — Bu kanun yayım tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 12. — Bu kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

Adıyaman Milletvekili Kemal Tabak ile Kastamonu Milletvekili Sabri Tıǧlı'nın, Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Teklifi. (2/540)

27 . 3 . 1978

Millet Meclisi Başkanlığına

Sağlık personelinin tam süre çalışma esaslarına dair kanun teklifimizi 6 nüsha halinde ekte sunuyoruz. Gereğini arz ederiz.

Saygılarımızla.

Adıyaman Milletvekili
Kemal Tabak

Kastamonu Milletvekili
Sabri Tıǧlı

G E R E K Ç E

Sağlık hizmetlerinin tek sistemde ve tek elden yönetimine gerek duyan bir sağlık politikası içinde, sağlık personelinin de alışlagelen uygulamadan ayrı bir türde çalışmasına gerek vardır. Özellikle Anayasanın 49 ncu maddesi ile Devletin taşıdığı sorumluluk, bu personelin işgücünden sağlıklı ve yüksek ölçüde yararlanma zorunluluğunu ortaya koymaktadır. Bu gerçekler açısından ilk kez 1962 yılında ortaya atılan tam süre çalışma ilkesi, 1965 yılında çeşitli kuruluşların personeli için kabul edilen ayrı kanunlarla uygulama alanına girmiştir. Ne var ki bu kanunların eşel mobil ilkelerinden yoksun oluşu nedeni ile giderek yapılan ödemeler değerini kaybetmiş ve ihtiyari olan uygulama az sayıda personel için yürürlük şansını koruyabilmiştir. Özellikle sosyal hizmet yanısıra serbest çalışma hakkına sahip olan hekim ve dış hekimleri ile sağlık alanında uzmanlık yapmış bazı meslek sahipleri için günümüzde yapılan ödemelerin bir değer taşımadığı açıkça belli olmaktadır.

1965 yılında Devlete güvenerek serbest çalışma ortamını dağıtmış hekim ve dış hekimlerinin Devlete karşı güven duyguları önemli ölçüde zedelenmiştir. 1965 yılında bu kimselere tam süre çalışma karşılığı ödenen tazminat tutarı, en yüksek Devlet memuru aylığı tutarının % 94'ünü bulmakta iken, günümüzde bu oran % 14'e düşmüştür. Bu durum değişmediği halde yeni bir düzeni bekleyerek günümüze kadar serbest çalışma hakkını kullanmadan sistem içinde kalmakta direnen tıp meslekleri mensupları, inanç ve fedakârlık örneği vermiş kimselerdir. Bunları daha fazla bekletmemek ve Devlet için gerekli yeni çalışma düzenini sağlık hizmetlerine getirmek, Devletin önde gelen işlerinden biri olmaktadır.

1965 yılında yürürlüğe giren ilgili kanunların bir başka sakıncası da ayrı koşullar ve ayrı haklar getirmeleri olmuştur. Eşit hizmet, eşit yükümlülük ve eşit değerlendirme ilkesinden hareket edilerek, tam süre çalışma ilkesinin yeni bir düzene kavuşturulması ve tüm personel ile tüm hizmet yerlerini kapsamına alacak biçimde genişletilmesi gerekmektedir.

Kanun teklifi metni ayrıcalıkları ortadan kaldırıcı ve uygulamayı genelleştirici ilkelerle kaleme alınmıştır. Geçen parlamento döneminde komisyonlardan geçerek Millet Meclisi gündeminde görüşülme sırası gelen ve erken seçim nedeniyle kadük olan Tam Süre Çalışma Kanununun, ülkemiz gerçekleri açısından en kısa zamanda görüşülüp kabul edilerek uygulanmaya konması büyük önem taşımaktadır. Özellikle yeni tam süre yasasının kanunlaştırılmaması üzerine sağlık, örgütü yöneten bazı kuruluşların kendi yetkileri içinde olduğu parasal önlemler, farklılığı büyük ölçüde artırmış ve Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığının istihdam düzenini olağanüstü zorlamıştır. Yalnızca bu durum bile, eşit değerlendirme yöntemlerini ivedi olarak ele almayı gerektirecek bir neden olmaktadır.

Teklif metni 14 maddeden ibarettir :

Madde 1. — Tüm kamu kuruluşlarını içine alan kapsam maddesidir. Sözleşmeli personel ile işçi niteliğinde çalışan personel kapsam dışı bırakılmıştır.

Madde 2., 3, 4, 5. — Personelin niteliğine göre tazminat tavanlarını belirtmektedir. İkinci madde içine insan hayatından doğrudan sorumlu olan ana sağlık personeli alınmış ve diğer maddelerde yardımcı sağlık personeli sorumluluk ve tahsil durumlarına göre sıralanarak değerlendirilmiştir.

Madde 6. — Halen uygulanan tam süre çalışma sistemindeki mesai saatlerine uygun olarak ilgili personelin mesai saatleri belirtilmiştir.

Madde 7. — Kanun kapsamındaki personelin serbest meslek icra etmesini, ek olarak herhangi bir mesleki görev almasını ve günümüzün sakıncalı döner sermaye uygulamasını yasaklayan maddedir.

Madde 8. — Sağlık personelinin yeterli dağılımını sağlama ve istihdam sorununu çözme amacıyla mahrumiyet ve hizmet niteliği tazminatı ödenmesini sağlayacaktır. Mahrumiyet yerleri ve ölçüleri ile hizmet niteliğinin gerektirdiği özellikler uygulamayı sağlayan yönetmelikte belirlenecektir. Bu değerlendirme ile bulunmayan bazı dalların elemanlarına veya önemli bazı hizmetlerin görevlilerine mahrumiyet koşulu ve meslek niteliği dışında da zorunlu ek ödemelerin verilmesi sağlanabilecektir. Bu bölümdeki ödeneğin yüksek tutulması, istihdamı üç hizmet kesimlerine kadar sözleşme gereği olmadan götürübilme yönünden çok önemlidir.

Madde 9. — Nöbetler, acil vakalar ve fazla mesailerin, zamanın koşullarına göre düzenlenmesini sağlayacak yönetmeliğin hazırlanma esasını ve görüş alınacak yerleri belirtmektedir. Ayrıca mahrumiyet ve hizmet niteliği tazminatının da ortama bağlı olarak değerlendirme esaslarını getirecek yönetmeliğin hazırlanma esaslarını belirlemektedir.

Tam süre çalışmadan dolayı ödenecek tazminatın ise ilgili kuruluşların veya ilgili bakanlığın takdirine bırakılması sakıncalı görülmüştür. Özellikle bu uygulamadan dolayı hak kaybına uğrayacak olan tıp meslekleri mensupları, hizmete bu sistem içinde başlarken gelecekteki değerlendirme ölçülerini bilmek hakkında sahiptirler. Esas tazminatın bakanlık takdirine bırakılması yasama görevinin bir bölümü ile Bakanlığa bırakılması anlamında olacaktır. Bu durum da çok sakıncalıdır. Bu kanun sakatlanmadan uzun yıllar geçerli olmalıdır ve bütçe mülâhazaları ile verilmiş haklarda kısıntı yapılmasına meydan verilmemelidir.

Bu nedenle tazminat tabanları ve tavana ne suretle ulaşılacağı maddenin ilk bölümünde açıkça anlaşılır biçimde kaleme alınmıştır.

Madde 10. — Günümüzün uygulamasında bu tür ödemeler ayrı vergilendirilmektedir. Ancak geçmişte bu konuda anlaşmazlıklar olmuş ve değişen uygulamalarla ilgili personel huzursuzluğa itilmiştir. Bu nedenle ayrı vergilendirmenin ayrı bir madde yazılı olması zorunlu bulunmaktadır.

Ödemelerin bir bölümünün emeklilik primi ile emeklilik aylığında değerlendirilmesi de zorunlu görülmüştür. Kişilerin emeklilik halinde alışı geldikleri düzenden çok farklı bir ekonomik yaşantıya sürüklenerek çöküntüye uğramaları endişesi, sisteme güveni azaltabilecek bir etken olarak değerlendirilmelidir. Bu nedenle Devlet Memurları Kanununun 43 ncü maddesinde kabul edilen türden ödemeler sınırını aşmamak üzere emekliliğe intikal sağlanmıştır. Tıp meslekleri mensupları için daha fazla prim ödenmesi de, tıp meslekleri mensupları olan hekimler, diş hekimleri ve sağlık alanında uzmanlık yapmış olup ilgili uzman hekimlerle aynı yetki ve sorumlulukta bulunan kimselerin, bu kanundan dolayı serbest çalışma hakkından mahrum kalacak personel olmalarından dolayıdır. Bu haktan yalnızca bu personel mahrum olacağına göre, emeklilik değerlendirmelerinde buna bağlı bir farklılık haksız olmayacaktır.

Madde 11. — Devlet Memurları Kanununun ilgili maddesi ile zıtlaşmayı ortadan kaldırmaktadır.

Madde 12. — Bu Kanunun yürürlüğe girmesi ile, yürürlükten kalkması gereken kanunların ve kanun bölümlerini belirtmektedir.

Geçici Madde 1. — İlgili yönetmelikler çıkıncaya kadar mevcut ödemelerdeki kesintiyi önlemektedir.

Geçici Madde 2. — Yeni düzene intibak süresi tanınmakta ve koşulları belirtmektedir.

Madde 13 ve 14. — Yürürlük maddeleridir.

ADİYAMAN MİLLETVEKİLİ KEMAL TABAK İLE KASTAMONU MİLLETVEKİLİ SABRİ TİĞLİNİN
TEKLİFİ

Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Teklifi

MADDE 1. — Bu Kanun, genel ve katma bütçeli kurumlar, il özel idareleri, belediyeler, kamu iktisadi teşekkülleri, Sosyal Sigortalar Kurumunda çalışan ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun değişik 36 nci maddesindeki sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfına (hayvan sağlığı hariç) veya genel idare hizmetleri, eğitim ve öğretim hizmetleri, teknik hizmetler sınıfına girip de, bu kanunda belirtilen personele uygulanır.

Yukarıdaki fıkra hükmüne giren kurumlarda her ne suretle olursa olsun sözleşme ile çalışanlarla, işçi statüsünde çalışan personele bu kanun hükümleri uygulanmaz.

MADDE 2. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetleri, sağlıkla ilgili genel idare hizmetleri, sağlıkla ilgili eğitim ve öğretim hizmetleri sınıflarında çalıştırılan tabip, diştabibi, eczacı ve sağlık alanında uzmanlık belgesi olup bu uzmanlık hizmetlerini yürüten, veteriner, biyolog, kimya mühendisi, kimya lisansiyeye ve kimyagerlere, aylıklarına ek olarak en yüksek Devlet memuru aylığı tutarını geçmemek üzere; aylık tazminat verilir.

MADDE 3. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetleri, sağlıkla ilgili genel idare hizmetleri, eğitim ve öğretim hizmetleri sınıflarında çalıştırılan hemşire, ebe, laborant, (ağız protezleri, radyoloji, fizik tedavi, eczane, çevre sağlığı) teknisyenleri ile sağlık hizmetlerinde görev yapan kimya mühendisi, kimya lisansiyeye, kimyager, elektronik mühendisi, biyolog, fizikoterapist, tıbbi teknolog, sosyal hizmet uzmanı, psikolog, diyetefist, sağlık mühendisi, sağlık fizikçisi, sağlık idarecisi, sağlık memuru ve benzerlerinden, meslek yüksek öğrenimini tamamlamış olanların aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği birinci derecenin son kademesi aylığının % 50'sini, lise dengi mesleki öğrenimini tamamlamış olanların aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununa göre yükselebilecekleri en yüksek derecenin son kademesi aylığının % 40'ını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 4. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetlerinde çalışan ortaokul dengi sağlık okulları mezunlarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununa göre yükselebilecekleri en yüksek derecenin son kademesi aylığının % 40'ını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 5. — Birinci maddede belirtilen kurumların sağlık hizmetlerinde çalıştırılan en az ilkokulu bitirmiş ve ilgili meslek belgesini almış fizik tedavi, laboratuvar, eczane, ağız protezleri, organ protezleri, anestezi, radyoloji, teknisyen yardımcılığı ile ebe ve hemşire yardımcılığına ve benzerlerine; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununa göre yükselebilecekleri en yüksek derecenin son kademe aylığının % 40'ı tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 6. — Bu Kanunun kapsamında çalışan memurların haftalık çalışma süreleri 45 saattir. Çalışma günlerinin sürekli mesailerinde öğle yemeği tatil hakları saklıdır. Gümrük çalışma saatlerinin tespiti, 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 109 ncu maddesine göre yapılır.

MADDE 7. — Bu Kanun kapsamında çalışan personel, hariçte serbest olarak sanat ve mesleklerini icra edemezler, resmi ve özel herhangi bir müessesede maaşlı, ücretli veya sözleşmeli olarak mesleki görev alamazlar, çalıştıkları kurumun gelirlerinden veya hizmet verdikleri kişilerinden bu kanunda yazılı olanlardan ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun gerektirdiği ödemelerden başka mesleki ek gelir sağlayamazlar.

MADDE 8. — Hizmetin gereği ve mahrumiyet koşulları dikkate alınarak sağlık hizmetlerinde çalışan personele aylıklarından ve meslek tazminatlarından ayrı olarak, hak kazanabilecekleri meslek tazminatı tavanının üç katını geçmemek üzere mahrumiyet yeri ve hizmet niteliği tazminatı ödenebilir.

MADDE 9. — Bu Kanunun 2, 3, 4 ve 5 nci maddelerinde belirtilen tazminatlar; lisans üstü uzmanlık veya doktora belgesine sahip olanlar için mesleklerine ait tazminat tavanının % 60'ından, diğerleri için mesleklerine ait tazminat tavanının % 50'sinden az olamaz. İlgili personelin tazminatı, her üç fiili hizmet yılına mesleklerine ait tazminat tavanının % 10'u eklenmek suretiyle tavana yükselir.

Bu kanun kapsamında çalışan personelden acil vakalar için mesai saatleri dışında sağlık tesislerine çağrılanlara, nöbet tutanlara ve gereğinde fazla mesai yaptırılanlara, bu hizmetleri karşılığında ayrıca ödenecek tazminat veya primlerin esas şekil ve nisbetleri; 8 nci maddede belirtilen tazminatın miktar ve nisbetleri ile hangi yer ve hizmetlerde verileceği hususları ilgili bakanlıkların görüşleri alınmak suretiyle Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığının hazırlayacağı bir yönetmelikte belirtilir.

MADDE 10. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatlar, ilgili personelin aylıklarından ayrı olarak vergilendirilir. Bu kanuna göre ödenen tazminatların 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği 4 ncü dereceden aylık alanlar için 50 ek göstergesi, 3 ncü dereceden aylık alanlar için 100 ek göstergesi, 2 ncü dereceden aylık alanlar için 150 ek göstergesi ve 1 nci dereceden aylık alanlar için 200 ek göstergesi aşmayan miktarlarından TC Emekli Sandığına kesenek kesilir ve kesilen bu miktarlar emeklilik aylığı hesabına eklenir. Kapsam içindeki personelden tıp meslekleri mensupları için her derecenin ilgili göstergesi üç katına çıkarılmak suretiyle aynı işlem yapılır.

MADDE 11. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatlar, 1327 sayılı Kanunun 49 ncu maddesiyle değiştirilen 657 sayılı Kanunun 146 ncı maddesine tabi değildir.

MADDE 12. — Bu Kanun yürürlüğe girdiği tarihte, ilgili 641 sayılı Kanunla, 506 sayılı Kanunda 672 sayılı Kanunla yapılan değişikliğin ikinci ve üçüncü fıkraları yürürlükten kaldırılmıştır.

GEÇİCİ MADDE 1. — Bu Kanunda öngörülen yönetmelikler yürürlüğe girinceye kadar, 641 ve 672 sayılı kanunların öngördüğü tazminatların ödenmesine devam olunur.

GEÇİCİ MADDE 2. — Bu Kanun kapsamındaki personel 1 nci maddedeki kurumlarda göreve devam edebilmek için kanunun yürürlüğe girmesinden itibaren en geç bir yıl içinde bu Kanunun 7 nci maddesinde belirtilen koşullara uymak zorundadırlar. Kanunun 7 nci maddesinde geçen koşullara uymayanlar, koşullara uygun duruma gelinceye kadar geçen süre içinde, nöbet tazminatları ile mesaiden sonra acil vakalar için sağlık tesislerine çağrılmalarından dolayı alacakları tazminat dışındaki haklardan yararlanamazlar.

MADDE 13. — Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 14. — Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

CUMHURİYET SENATOSU
GENEL SEKRETERLİĞİ

Kanunlar Müdürlüğü

13 . 6 . 1978

TASARI VEYA TEKLİFİN

Sıra Sayısı

M. M. C. S.

ÖZETİ

115 Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma esaslarına dair kanun tasarısı.
MİLLET MECLİSİNDE KALDIĞI SÜRE : 37 gün
CUMHURİYET SENATOSUNDA KALACAĞI SÜRE : 37 gün
SÜRENİN BİTİŞ TARİHİ : 18 Temmuz 1978

TASARI VEYA TEKLİFİN HAVALA EDİLDİĞİ
KOMİSYONLAR, TANINAN SÜRE (Gün)

1. Milli Eğitim Kom. 4 gün (günlü olduğu)
2. Milli Savunma Kom. 4 gün (günlü olduğu)
3. Sosyal İşler Kom. 5 gün (günlü olduğu)
4. Bütçe Plan Kom. 5 gün (günlü olduğu)

Gündeme : 27 . 6 . 1978

Geçici Komisyon Raporu

Cumhuriyet Senatosu
Geçici Komisyon
Esas No. : 1/567
Karar No. : 8

26 . 6 . 1978

Cumhuriyet Senatosu Başkanlığına

Millet Meclisi Genel Kurulunun 8.6.1978 tarihli 156 ncı birleşiminde öncelikle görüşülerek işaret oyuyla kabul edilen Sağlık Personelinin tam süre çalışma esaslarına dair Kanun Tasarısı Millet Meclisi Başkanlığının 12.6.1978 tarih ve 1742 sayılı yazıları ile Cumhuriyet Senatosu Başkanlığına sunulmuştur. Başkanlık Milli Eğitim, Milli Savunma, Sosyal İşler ve Bütçe ve Plan Komisyonlarında görüşülmek üzere Komisyonlara havale edilmiştir. Tasarının çok geniş bir kitleye hitap etmesi ve bu tasarının uygulanması eşitliklik ilkelerinin yerine getirilmesi bir Anayasa emri olması bakımından Kanun Tasarısının önemine verilen değerlendirme ölçüleri içerisinde görüşülebilmesini sağlamak amacıyla Cumhuriyet Senatosu Genel Kurulunun 15.6.1978 tarihli 66 ncı birleşiminde Milli Eğitim, Milli Savunma, Sosyal İşler ve Bütçe ve Plan Komisyonlarında 4'er üyenin katılmasıyla bir geçici komisyon kurulması ve bu tasarının geçici komisyonda görüşülmesi kabul edilmiştir. Kurulan geçici komisyon 20 . 6 . 1978 tarihli 1 nci birleşiminde Başkanlık Divanını seçmiş ve derhal, tasarının görüşülmesinde komisyonda dinlenecek ilgili Bakanlık ve ilgili kuruluşların tespiti yapmıştır. Komisyonumuz bu tespiti yaparken Tasarının kapsamı içerisine giren kuruluşların tümünün dinlenebilmesi için gerekli titizliği göstermiştir. Türkiye çapında tasarı kapsamı içerisine giren kuruluşlar temsilcilerinin Komisyonumuzda hazır bulunmalarına olanak sağlamak için geçici komisyonun 26.6.1978 tarihinde toplanmasına karar verilmiştir. Bu tarihte Hükümet adına ilgili Devlet Bakanı ve Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığının yetki belgesini ibraz eden temsilcisi, Millet Meclisinde önergelerle kapsama alınan Bakanlıkların bu kapsam genişlemesi nedeniyle görüşleri alınacak ve bilgileri sorulacak temsilcilerin, Üniversitelerin ve meslek kuruluşlarının temsilcilerinin iştirakleriyle geçici komisyonun 2 nci toplantısına başlanmıştır. Toplantıda Hükümetin, bilgi almak üzere çağrılan Bakanlık temsilcilerinin, Üniversiteler ve meslek kuruluşları temsilcilerinin hepsine söz verilmiş ve görüşleri alınmıştır.

Temsilcilerin ittifaka yakın çoğunluğu tam süre çalışmanın gereğine inandıklarını, Anayasanın 49 ncü maddesi çerçevesinde devletin taşıdığı sorumluluğun tam süre çalışma ile Sağlık Personelinin iş gücünden sağlıklı ve yüksek ölçüde yararlanmak suretiyle yapılacak bir organizasyon içerisinde sağlanabileceği görüşünde birleştiler. Özellikle 18 Tıp Fakültesinin mezun verdiği hekim sayısının gereğinden çok az olduğunu ve yetişenlerden de çok sayıda hekimin kamu hizmetleri dışında kaldıklarını, sağlık hizmetlerinin yürütülmesinde bu nedenle büyük sıkıntıların doğduğunu tasarının yasalaşması halinde Sağlık Personelinin kamu görevlerine daha sıkı bir şekilde bağlanacaklarını, çalışmalarındaki verimliliğin ve iş gücü potansiyelinin büyük ölçüde artacağını belirttiler.

Ancak Millet Meclisinde yapılan eklemelerle kapsama yeni giren kuruluşlar için bazı güçlüklerin doğacağı ve hukuk yönünden bazı sakıncaların ortaya çıkacağı, bu nedenle tasarıda değişiklik yapılarak bu kuruluşlar için aynı mahiyette ayrı kanunların getirilmesi gerekeceği bazı temsilciler tarafından belirtildi. Güçlükler ve sakıncalar yönünden aşağıdaki hususlara temas edildi.

1. Üniversitelerin bu tasarı kapsamına alınması, Üniversite özerkliğini zedelemektedir. Buna benzer bir uygulama için geçmişte Anayasa Mahkemesi kararı alınarak Üniversitelerin 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu dışına çıkmaları sağlanmıştır.

2. Tasarının 7 nci maddesinde ve parantez içinde belirtilen yasa maddesi daha sonra 1991 sayılı yasa ile değiştiği için yanlış şekilde kaleme alınmıştır.

3. Tasarı ile Üniversite Tıp Fakülteleri öğretim üyelerinin bazı hakları ellerinden alınarak Anayasanın eşitlik ilkesi zedelenmiştir.

4. Tasarının 11 nci maddesinde belirtilen emekliliğe intikal hakkı Silahlı Kuvvetler Personeline ait 1922 sayılı Yasaya uymamaktadır.

5. Millet Meclisinde eczacılar için kabul edilen değerlendirme oranı halen eczacıların aldıkları aylık ödemeler toplamını azaltacak nitelikte bir haksızlık yaratmış ve müktesep hakları zedelemiştir.

6. Üniversite öğretim üyelerinin diğer Tıp Fakültelerinde, İktisadi ve Ticari İlimler Akademilerine bağlı Yüksekokullarda ders vermeleri, Tübitak da araştırma yapmaları ve Adli Tıp hizmetlerinde çalışmalarını engellenmiştir.

7. Aşçı, şoför, berber, büro memuru gibi sağlık hizmet ünitelerinde çalışan bazı personel kapsam dışı bırakılarak haksızlık yapılmıştır.

8. İşçi statüsünde çalışan sağlık görevlileri kapsam dışı bırakılarak adaletsiz ayrıcalık yaratılmıştır.

Hükümetin açıklamaları ve bazı konuşmacıların görüşleri ile sakıncalı olduğu belirtilen bu hususların hukuka ve adalete aykırı yönleri bulunmadığı ifade edilmiştir. Bu konularda yapılan açıklamalar yukarıdaki sıraya göre aşağıdaki şekilde olmuştur :

1. Üniversite özerkliği Anayasanın 120 nci maddesinde belirtilmektedir. Maddeye göre Üniversitelerin bilimsel ve idari özerklikleri vardır. Mali özerklikleri yoktur. Mali özerklik Anayasanın 134 ncü maddesine göre sadece hâkimler için kabul edilmiştir. Geçmişte Üniversitelerin 657 sayılı Yasa dışına çıkarılmasını sağlayan Anayasa Mahkemesi kararı, bu yasa kapsamında kaldıkları takdirde bazı atama işlemlerinin Üniversiteler dışında kuruluşlara ait olması ve Üniversitelerin idari özerkliklerini zedelemesi nedenine bağlıdır. Mali özerklikle ilgili değildir.

2. Tasarının 7 nci maddesine eklenen yasa maddesi hukuken yanlış olmamış tersine hukuki yönden en doğru şekilde belirtilmiştir. 1765 sayılı Yasanın 16 ncı maddesinin madde numarası değişmemiştir. Değişiklik maddesinden bahsedilip esas kanun maddesinden bahsedilmediği takdirde ilerideki bir değişiklikte bu hak tamamen ortadan kalkacaktır. Esas Kanun maddesi 1991 sayılı Yasanın değişiklik metnine bağlandığı takdirde bu hak metinde yazılı olduğu şekilde dondurulmuş olacak ve gelecekte yapılan herhangi bir değişiklik kapsam içindeki Üniversite Personeline yansımayacaktır. Esas Kanunun ilgili maddesi belirtilmekle gelecekteki hakların saklı kalması sağlanmıştır.

3. Üniversite Tıp Fakülteleri öğretim üyelerinin bazı parasal hakları yasa kapsamına girmeleri ile kaldırılmış fakat yerlerine yenileri konulmuştur. Döner sermaye ve muayenehane açma haklarının kaldırılması ise eşitlik ilkesini zedelememiş tersine eşitliğe yaklaşımda yardımcı olmuştur. Çünkü, döner sermaye uygulaması Tıp Fakülteleri ile Diş Hekimliği Fakülteleri dışında diğer fakültelerde esasen yoktur. Diğer fakültelerin personeli buna benzer bir gelir elde etme olanağına sahip değildir. Hariçte serbest meslek icra etme yetkisi de Tıp ve Diş Hekimliği Fakülteleri dışında sadece birkaç fakültede vardır. Büyük çoğunluğunda yoktur. Bu nedenle eşitsizlik bugünkü uygulamada vardır ve bu tasarı ile azalmaktadır.

4. Tasarının 11 nci maddesi 1922 sayılı Yasaya ters düşmektedir. Maddenin sonunda ek göstergeler için mükerrer kesinti yapılması önlenerek sakınca giderilmiştir. Kendi personel yasasına göre ek gösterge alanlar, aynı gösterge miktarı için iki kez kesinti vermeyeceklerdir. Ek gösterge alamayanlar bu göstergeler karşılığı kadar kesinti vererek emeklilik aylığında bu göstergelerin karşılığında yararlanacaklardır.

5. Eczacılar için yapılan değerlendirme kamu hizmetinde çalışan 1950 eczacıdan sadece 400'ü için eksik ödemeye neden olmuştur. Bu ödemeler de Ekim ayına kadar vadesi olan geçici ödemeler niteliğinde olduğundan müktesep hak niteliğinde değildir. Kaldı ki bu eksikler hesabıyla tüm eczacılara 10 ncü maddedeki Yönetmelikle 8 nci maddenin belirttiği hizmet niteliği tazminatından ekleme yapılarak eksilmenin giderilmesi olanağı vardır.

6. Bağlı Tıp Fakültelerinde ders verme ayrı kuruluşlar sayılmamaları nedeniyle engellenmemiştir. İktisadi ve Ticari İlimler Akademilerinin Diş Hekimliği ve eczacılık meslekleri ile ilgileri yoktur. Bu okullar ilgili fakültelere yeni bir kanun gerekmeden bağlanabilir veya bu öğrenciler ilgili fakültelerde eğitimlerine devam edebilirler. Bunlar da olmadığı takdirde bazı öğretim üyelerinin eşit parasal olanaklarla bu fakültelerde görevlenmesi sağlanabilir. Bu da olmazsa buralarda ders verecek öğretim üyelerine ek hizmet niteliği tazminatı ödenebilir. Tübitak'da çalışma geçici ise esasen mesai saatleri içindeki araştırma çalışmaları niteliğindedir. Sürekli ise üniversitedeki hakları saklı kalmak üzere izinle yürütülmektedir. Adli Tıp hizmetleri için de durum aynıdır. Yasanın getirdiği parasal olanaklar bu hizmetlere istekli sağlayacaktır. Geçici kısa süre için buralarda çalışacak öğretim üyelerine ek hizmet niteliği tazminatı verilebilir.

7. Aşçı, sağlık ünitesinde de diğer bir yerde de sadece yemek pişirme işini görmektedir. Diğerleri için de böyledir. Bu görüşe göre yolcu taşıyan şoför genel hizmet görmekte, hasta taşıyan şoför sağlık hizmeti görmektedir. Sağlam insanın saçını kesen berber genel hizmet görmekte, hastanın saçını kesen berber sağlık hizmeti görmektedir. Bir başka Bakanlıkta çalışan dosya memuru sağlık ünitesinde çalışırsa benzer dosyalama işi yaptığı takdirde sağlık personeli sayılacaktır. Bunlar doğrudan değil dolaylı sağlık hizmetleridir. Bu anlayışla şehir elektrik santralinin hastanelere enerji gönderen memurunun veya sokakları temizleyen temizlik işçilerinin de sağlık personeli sayılması gerekebilecektir. Bu durum ise 657 sayılı yasanın genel dengesini bozacaktır. Tasarıya sınırı belli olmayan dolaylı sağlık hizmetleri değil, sınırları belli doğrudan sağlık hizmetleri personeli alınmıştır.

8. İşçi statüsünde çalışan görevlilerin parasal haklar için yasa gereksinimleri yoktur. Aynı hakları toplu sözleşme olanağı ile elde edebilirler.

Bu gerekçelerden sonra maddelere geçilmesi kabul edilmiştir. Değiştirge önergesi verilen maddeler üzerinde görüşme açılması Komisyonca işari oyla kabul edilmiştir. Neticede 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, ve 10 ncu maddeler üzerinde verilen bütün değiştirge önergeleri reddedilmiş, diğer maddeler okunarak aynen kabul edilmiştir.

Böylece geçici Komisyonumuz Millet Meclisi metnini yerinde bularak aynen kabul etmiştir.

Genel Kurulda öncelik ve ivedilikle ve her işe takdimen görüşülmesine oy çokluğuyla karar verilmiştir.

Genel Kurulun taşıvilerine arz olunmak üzere Yüksek Başkanlığa saygı ile sunulur.

Başkan
Rize
Talât Doğan

Sözcü Sivas <i>Hüseyin Öztürk</i>	Kâtip Adıyaman <i>Yusuf Çetin</i>	Üye Hatay <i>Kemal Kılıçoğlu</i>
Üye Bolu <i>Neşet Akmandor</i>	Üye Ordu <i>İdris Gürsoy</i>	Üye Marisa <i>Mustafa Fahri Dayı</i>
Üye Ankara Muhalifim Muhalefet şerhim eklidir. <i>Yiğit Köker</i>	Üye Zonguldak Söz hakkım mahfuzdur. <i>Ahmet Demir Yüce</i>	Üye Kastamonu Muhalefetim eklidir. Söz hakkım mahfuzdur <i>Münif İslâmoğlu</i>
Üye Konya Muhalefet Şerhim eklidir. <i>Osman Nuri Canpolat</i>	Üye Mardin Sait Mehmetoğlu İmzada Bulunamadı.	Üye İçel Talip Özdolay İmzada Bulunamadı.
Üye Tabii Üye <i>Suphi Gürsoytrak</i>	Üye C. Bşk. S. Üye Halil Tunç Toplantıda Bulunamadı	Üye C. Bşk. S. Üye Uygulama güçlükleri ve yaratacağı adaletsizlikler ve merdivenleşme ba- kımından, yasanın maksadına değil kapsamına ve şümülüne karşıyım. Ve Anayasa ile Anayasa Mahkemesinin bağlayıcı kararlarına da aykırı oldu- ğu kanısındayım. <i>Cihat Alpan</i>

SAĞLIK PERSONELİNİN TAM SÜRE ÇALIŞMA ESASLARINA DAİR KANUN TASARISI HAKKINDAKİ MUHALEFET ŞERHİ.

Kanun tasarısının Millet Meclisinde görüşülmesi sırasında sağlık personeli kavramı içerisine 926 sayılı Kanun ile 1765 sayılı Kanun kapsamına giren sağlık personelinin ithal edilmiş bulunması üzerine tahaddüs etmiş olan yeni durumu da kapsayan muhalefet görüşlerimizi aşağıdaki şekilde sırası ile özetliyoruz :

Tam gün çalışma ilkesinin, Anayasamızın 49 ncu maddesinde «Devlet herkesin beden ve ruh sağlığı içinde yaşayabilmesini ve tıbbi bakım görmesini sağlamakla ödevlidir.» Hükmünün yerine getirilmesinin bir aracı olarak kabul etmek zarureti ve bunun tatbikine müteallik kanuni gerekleri, münakaşa etmek mümkündür.

Türkiye'nin koruyucu hekimlik ve tedavi hekimliği ve buna mütedair kurumlarının Türk milletinin ihtiyaçlarını karşılayacak miktarda olduğunu, hizmeti istediği seviyede götürdüğünü ve yurt sathına dengeli bir şekilde yayabildiğini iddia etmek mümkün değildir.

İşte bu zaruretlerin neticesi olarak mevcut tüm gün çalışma yasalarının kifayetsizliği de nazarı itibare alınarak yeni bir tam gün uygulaması ve buna mütedair bir kanunun çıkarılması zarureti hâsıl olmuştur.

Bu zarurettten neşet eden Hükümet tasarısı üzerinde daha iyi tesis babında eleştirilerimiz olabileceği gibi kanun tasarısının Mecliste uğramış bulunduğu değişiklik tamamen tenkide tabi tutulabilmesinin nedenini teşkil etmektedir.

I - Üniversitelerdeki sağlık personelinin bu Kanun içerisine ithal edilmesi yanlıştır.

a) Üniversite mensuplarının 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu kapsamı içerisine alınmasına mütedair hükmün, Anayasamızın 120 nci maddesine aykırı bulunduğundan da iptali istemi ile Anayasa Mahkemesinde 4 üniversite tarafından açılmış olan davalarda bu iddianın kabulü yani işlemin Anayasaya aykırı olduğunun kabulü muvacehesinde, üniversiteye bağlı sağlıkla ilgili personelin bu Kanun tasarısına ithali hukuken sakıncalıdır.

b) 926 sayılı Askeri Personel Kanununa tabi sağlık personelinin de bu Kanun tasarısı içerisine ithal edilmiş bulunması sakıncalıdır.

c) Üniversitelerin kendilerine özgü ayrı bir hizmet gereği vardır. Nitekim bu Anayasamızda ve ona mütedair olarak çıkarılmış bulunan kanunlarda da belirtilmiştir.

Tam süre çalışma esaslarının üniversite öğretim üyelerine ve yardımcılara ve diğer sağlık personeline de tatbiki gerekse dahi bunun üniversiteler için ayrı bir esasa bağlanması zaruridir.

ç) Üniversitelerde sadece tam süre çalışma esasının zoraki tatbiki yukarıda belirttiğimiz hukuki, kanun tekniği ve tatbikat hataları yanında, ayrıca eşitsizlikleri de getirecektir. Bir tıp fakültesi profesörünün dışta çalışma imkânları ortadan kaldırılırken, mesela bir hukuk fakültesi profesörüne ister şahsi, ister özel kesimde isterse kamu kesiminde çalışmak imkânı bırakılmış olmaktadır. Nitekim bu ve buna benzer eşitsizliklerin kaldırılması için bu kanun tasarısına vaki bu eklemenin büyük sakıncalar getireceğini, üniversiteler için tam süre esasını çalışmayı getiren bir kanunun zaruri bulunduğunu ve böyle bir kanunun hazırlanmakta olduğunu Meclis görüşmeleri sırasında Milli Eğitim Bakanı da beyan etmiştir.

d) Üniversite mensuplarının diğer kamu kesimlerinde görev almamalarının fayda ve zararlarının iyi hesaplandığı ikame edilememiş ve tereddütleri davet eder hali mevcudiyetini muhafaza etmiştir. Türkiye'nin kamu sektörünün diğer kesimlerinde, yetişmiş bilgili insaniyetine ihtiyacı kalmadı denemez. Bu kanun tasarısı ile mesela adli tıp müessesesinin çalışmasının zedeleneceği ve inkişafının önleneyeceği kanısındayız.

e) Ordu, görevi icabı çok ayrı bir hukuki statüye bağlı bir kuruluştur. Bu kuruluş mensuplarının tam süre çalışmaları gerekiyorsa kendine özgü çalışma esasları dolayısıyla ayrı bir kanuna tabi tutulmaları şarttır.

— Bu kanun tasarısı ile Orduda nöbet meselesinin halli büyük problemler yaratacaktır.

— Özlük haklarında bazı eksilmeler olacaktır.

— Ordu 24 saat görev başındadır, tatbikat zorlukları doğacaktır.

— Ordu mensupları fazla mesai ücreti almazlar. Bu da tatbikatta zorluklar getirecektir.

— Tam süre çalışmada; haftada 45 saat Orduya tatbik imkânına sahip değildir.

II - Kanun tasarısında sağlık hizmetlerinin tabip, diş hekimii, eczacı uğlüsünden müteşekkil olan anaun-surlardan eczacılar hem meslek haysiyetini rencide edecek şekilde, hem sağlığın anaunsuru olmalarının gereği-ni rencide edebilecek şekilde, hem de özlük haklarından bir hayli mahrum edilecek şekilde ve gerekęe gösteril-medey haksızlığa uğratılmışlardır.

Millet Meclisi Sağlık Komisyonu eczacıların sağlık hizmetlerindeki mevkillerini raporunda çok güzel ře-kilde belirtmiş, küçük bir ayrıcalığı dahi kabul etmemiştir. Eczacıların büyük bir kısmının bugün almakta ol-duklarından daha az alacakları Devlet ilgililerince de beyan edilmiştir.

III - Kanun tasarısında mukavelelilerin ve işçi niteliğinde olanların ayrı tutulmuş olmaları beraberinde bazı sakıncaları da getirmekte ve işçilerin memur olmaya zorlanmaları gibi bir intibai da uyandırmaktadır.

IV - Özlük hakları zedelenecek olanların iddia edildiği gibi kanun tasarısının 8 nci maddesine sığınılarak haklarının düzeltilmesi mümkün değildir. O takdirde 8 nci maddenin de yeniden değiştirilmesi gerekir.

Zonguldak
Ahmet Demir Yüce

Ankara
Yiğit Köker

Kastamonu
A. Müniş İşlâmoğlu

Konya Senatörü
Osman Nuri Canpolat

HÜKÜMETİN TEKLİFİ

Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Tasarısı

MADDE 1. — Bu kanun, genel ve katma bütçeli kurumlarda, il özel idareleri ile belediyelerde ve bunların kurdukları döner sermayeli kuruluşlarda, kanunlarla kurulan fonlarda, kefalet sandıklarında, Beden Terbiyesi bölge müdürlüklerinde, Kamu İktisadi Teşekkülleri ve Teşebbüslerinde, Emekli Sandığında; Sosyal Sigortalar Kurumunda çalışan ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun değişik 36 ncı maddesindeki sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfına (hayvan sağlığı hariç) veya genel idare hizmetleri, eğitim ve öğretim hizmetleri, teknik hizmetler sınıfına girip de, bu kanunda belirtilen personele uygulanır.

Yukarıdaki fıkra hükmüne giren kurumlarda sözleşmeli, geçici ve işçi statüsünde çalışan personele bu kanun hükümleri uygulanmaz.

MADDE 2. — Birinci maddede belirtilen kurumların; sağlık hizmetleri, sağlıkla ilgili genel idare hizmetleri, sağlıkla ilgili eğitim ve öğretim hizmetleri sınıflarında çalıştırılan tabip, diş tabipleri ve sağlık alanında uzmanlık belgesi olup, bu uzmanlık hizmetlerini yürüten eczacı, veteriner, biyolog, kimya mühendisi, kimya lisansiyeli ve kimyagerlere, aylıklarına ek olarak en yüksek Devlet memuru aylığı tutarını geçmemek üzere; aynı kurumların aynı hizmetlerinde çalıştırılan eczacılara aylıklarına ek olarak en yüksek Devlet memuru aylığının % 80'ini geçmemek üzere; aylık tazminat verilir.

MADDE 3. — Birinci maddede belirtilen kurumların; sağlık hizmetleri, sağlıkla ilgili genel idare hizmetleri, sağlıkla ilgili eğitim ve öğretim hizmetleri sınıflarında çalıştırılan hemşire, ebe, laborant, (ağız protezleri, radyoloji, fizik tedavi, eczane, çevre sağlığı) teknisyenleri ile sağlık hizmetlerinde görev yapan kimya mühendisi, kimya lisansiyeli, kimyager, elektronik mühendisi, biyolog, fizikoterapist, tıbbi teknolog, sosyal hizmet uzmanı, psikolog, diyetetist, sağlık mühendisi, sağlık fizikçisi, sağlık idarecisi, sağlık memuru ve benzerlerinden, mesleki yükseköğrenimini tamamlamış olanların aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği birinci derecenin son kademesi aylığının % 50'sini; lise dengi mesleki öğrenimini tamamlamış olanların aylıklarına ek olarak aynı kanunun belirttiği 3 ncü derecenin son kademesi aylığının % 50'sini geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MİLLET MECLİSİNİN KABUL ETTİĞİ METİN

Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Tasarısı

MADDE 1. — Bu Kanun, genel ve katma bütçeli kurumlarda, il özel idareleri ile belediyelerde ve bunların kurdukları döner sermayeli kuruluşlarda, kanunlarla kurulan fonlarda, kefalet sandıklarında, Beden Terbiyesi bölge müdürlüklerinde, kamu iktisadi teşekkülleri ve teşebbüslerinde, Emekli Sandığında, Sosyal Sigortalar Kurumunda çalışan ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun değişik 36 ncı maddesindeki sağlık hizmetleri ve yardımcı sağlık hizmetleri sınıfına (hayvan sağlığı hariç) veya genel idare hizmetleri, eğitim ve öğretim hizmetleri, teknik hizmetler sınıfına girecek nitelikte olan ve 926 sayılı Yasa ile 1765 sayılı Yasada belirtilen ve bu Kanunda nitelenen personele uygulanır.

Yukarıdaki fıkra hükmüne giren sözleşmeli, geçici ve işçi statüsünde çalışan personele bu kanun hükümleri uygulanmaz.

MADDE 2. — Birinci maddede belirtilen kurumların; sağlık hizmetleri, sağlıkla ilgili genel idare hizmetleri, sağlıkla ilgili eğitim ve öğretim hizmetleri sınıflarında çalıştırılan tabip, diş tabipleri ve sağlık alanında uzmanlık belgesi olup, bu uzmanlık hizmetlerini yürüten eczacı, veteriner, biyolog, kimya mühendisi, kimya lisansiyeye ve kimyagerlere, aylıklarına ek olarak en yüksek Devlet memuru aylığı tutarını geçmemek üzere; aynı kurumların aynı hizmetlerinde çalıştırılan eczacılara aylıklarına ek olarak en yüksek Devlet memuru aylığının % 50'sini geçmemek üzere; aylık tazminat verilir.

MADDE 3. — Birinci maddede belirtilen kurumların; sağlık hizmetleri, sağlıkla ilgili genel idare hizmetleri, sağlıkla ilgili eğitim ve öğretim hizmetleri sınıflarında çalıştırılan hemşire, ebe, laborant, (ağız protezleri, radyoloji, fizik tedavi, eczane, çevre sağlığı) teknisyenleri ile sağlık hizmetlerinde görev yapan kimya mühendisi, kimya lisansiyeye, kimyager, elektronik mühendisi, biyolog, fizikoterapist, tıbbi teknolog, sosyal hizmet uzmanı, psikolog, diyetetist, sağlık mühendisi, sağlık fizikcisi, sağlık idarecisi, sağlık memuru ve benzerlerinden, mesleki yükseköğrenimini tamamlamış olanların aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği birinci derecenin son kademesi aylığının % 50'sini; lise dengi mesleki öğrenimini tamamlamış olanların aylıklarına ek olarak aynı kanunun belirttiği 3 ncü derecenin son

GEÇİCİ KOMİSYONUN KABUL ETTİĞİ METİN

Sağlık Personelinin Tam Süre Çalışma Esaslarına Dair Kanun Tasarısı

MADDE 1. — Millet Meclisi metninin 1 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 2. — Millet Meclisi metninin 2 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 3. — Millet Meclisi metninin 3 ncü maddesi aynen kabul edilmiştir.

(Hükümetin Teklifi)

MADDE 4. — Birinci maddede belirtilen kurumların; sağlık hizmetlerinde çalışan ortaokul dengi sağlık okulları mezunlarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği 5 nci derecenin son kademesi aylığının % 50'sini geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 5. — Birinci maddede belirtilen kurumların; sağlık hizmetlerinde çalıştırılan en az ilkokulu bitirmiş ve ilgili meslek belgesini almış fizik tedavi, laboratuvar, eczane, ağız protezleri, organ protezleri, anestezi, radyoloji, teknisyen yardımcıları ile ebe ve hemşire yardımcılarına ve benzerlerine; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 7 nci derecesi son kademe aylığının % 50'si tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 6. — Bu Kanunun kapsamında çalışan memurların haftalık çalışma süreleri 45 saattir. Çalışma günlerinin sürekli mesailerinde öğle yemeği tatil hakları saklıdır. GGünlük çalışma saatlerinin tespisi, 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 100 nci maddesine göre yapılır.

MADDE 7. — Bu Kanun kapsamında çalışan personel, hariçte serbest olarak sanat ve mesleklerini icra edemezler, resmi ve özel herhangi bir müessesede maaşlı, ücretli veya sözleşmeli olarak mesleki görev alamazlar, çalıştıkları kurumun gelirlerinden veya hizmet verdikleri kişilerden bu kanunda yazılı olanlardan ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun gerektirdiği ödemelerden başka mesleki ek gelir sağlayamazlar.

MADDE 8. — Hizmetin gereği ve mahrumiyet koşulları dikkate alınarak sağlık hizmetlerinde çalışan personele aylıklarından ve meslek tazminatlarından ayrı olarak, hak kazanabilecekleri meslek tazminatı tavanının üç katını geçmemek üzere mahrumiyet yeri ve hizmet niteliği tazminatı ödenebilir. Bu tazminatı alanlar 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 195 nci maddesinden yararlanamazlar.

(Millet Meclisinin kabul ettiği metin)

kademesi aylığının % 50'sini geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 4. — Birinci maddede belirtilen kurumların; sağlık hizmetlerinde çalışan ortaokul dengi sağlık okulları mezunlarına; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun belirttiği 5 nci derecenin son kademesi aylığının % 50'sini geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 5. — Birinci maddede belirtilen kurumların; sağlık hizmetlerinde çalıştırılan en az ilkokulu bitirmiş ve ilgili meslek belgesini almış fizik tedavi, laboratuvar, eczane, ağız protezleri, organ protezleri, anestezi, radyoloji, teknisyen yardımcıları ile ebe ve hemşire yardımcılarına ve benzerlerine; aylıklarına ek olarak 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 7 nci derecenin son kademe aylığının % 50'si tutarını geçmemek üzere aylık tazminat verilir.

MADDE 6. — Bu Kanunun kapsamında çalışanların haftalık çalışma süreleri 45 saattir. Çalışma günlerinin sürekli mesaieleri içinde öğle yemeği tatil hakları saklıdır. Günlük çalışma saatlerinin tespiti, 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 100 nci maddesine göre yapılır.

MADDE 7. — Bu Kanun kapsamında çalışan personel, hariçte serbest olarak sanat ve mesleklerini icra edemezler, resmi ve özel herhangi bir müessesede maaşlı, ücretli veya sözleşmeli olarak mesleki görev alamazlar, çalıştıkları kurumun gelirlerinden veya hizmet verdikleri kişilerden bu kanunda yazılı olanlardan ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun gerektirdiği ödemelerden (İlgili üniversite personeli için 1765 sayılı Kanunun 16 nci maddesinin 1 nci fıkrasında belirtilenden) başka mesleki ek gelir sağlayamazlar.

MADDE 8. — Hizmetin gereği ve mahrumiyet koşulları dikkate alınarak sağlık hizmetlerinde çalışan personele aylıklarından ve meslek tazminatlarından ayrı olarak, hak kazanabilecekleri meslek tazminatı tavanının üç katını geçmemek üzere mahrumiyet yeri ve hizmet niteliği tazminatı ödenebilir. Bu tazminatı alanlar 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 195 nci maddesinden yararlanamazlar.

(Geçici Komisyonun kabul ettiği metin)

MADDE 4. — Millet Meclisi metninin 4 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 5. — Millet Meclisi metninin 5 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 6. — Millet Meclisi metninin 6 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 7. — Millet Meclisi metninin 7 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 8. — Millet Meclisi metninin 8 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

(Hükümetin Teklifi)

MADDE 9. — Bu Kanunun 2, 3, 4 ve 5 nci maddelerinde belirtilen tazminatlar; lisans üstü uzmanlık veya doktora belgesine sahip olanlar için mesleklerine ait tazminat tavanının % 50'sinden, diğerleri için mesleklerine ait tazminat tavanının % 40'ından başlar. İlgili personelin tazminatı geçmiş ve gelecekteki her üç fiili hizmet yılına mesleklerine ait tazminat tavanının % 10'u eklenmek suretiyle tavana yükselir.

MADDE 10. — Bu Kanun kapsamında çalışan personelden acil vakalar için mesai saatleri dışında sağlık tesislerine çağrılanlara, nöbet tutanlara bu hizmetleri karşılığında ayrıca ödenecek tazminatların esas şekil ve nispetleri; tazminata müstehak hizmetleri görenlerin belirlenmesi; 8 nci maddede belirtilen tazminatın miktar ve nispetleri ile hangi yer ve hizmetlerde verileceği hususları; ilgili bakanlıkların görüşleri alınmak suretiyle Sağlık ve Sosyal Yardım ile Maliye bakanlıklarının hazırlayacağı bir yönetmelikte belirtilir.

MADDE 11. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatların, 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 1 nci derece 4 ncü kademesinden aylık alan hekim, diş hekimi, eczacı ve tababet uzmanlık tüzüğüne göre uzman olanları için kanunun 43 ncü maddesinde belirtilen en yüksek ek göstergesi aşmayan miktarlarından emeklilik keseneği kesilir. Ek göstergeli kadrolarda mükerrer kesinti yapılmaz.

MADDE 12. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatlar, 1897 sayılı Kanunla değişik 657 sayılı Kanunun 146 ncı maddesine tabi değildir.

MADDE 13. — Bu Kanun yürürlüğe girdiği tarihte, 641 sayılı Kanunla, 506 sayılı Kanunun 672 sayılı Kanunla değiştirilen 118 ncı maddesinin 2 nci ve 3 ncü fıkraları ile 224 sayılı Kanunun mali hükümleri yürürlükten kaldırılmıştır.

GEÇİCİ MADDE — Bu Kanun kapsamındaki personel 1 nci maddedeki kurumlarda göreve devam edebilmek için kanunun yürürlüğe girmesinden itibaren en geç bir yıl içinde bu kanunun 7 nci maddesinde belirtilen koşullara uymak zorundadırlar. Kanunun 7 nci maddesinde geçen koşullara uymayanlar, koşullara uygun duruma gelinceye kadar geçen en fazla bir yıllık süre içinde, nöbet tazminatları ile mesaiden sonra acil vakalar için sağlık tesislerine çağrılmalarından dolayı alacakları tazminat dışındaki haklardan yararlanamazlar.

(Millet Meclisinin kabul ettiği metin)

MADDE 9. — Bu Kanunun 2, 3, 4 ve 5 nci maddelerinde belirtilen tazminatlar; lisans üstü uzmanlık veya doktora belgesine sahip olanlar için mesleklerine ait tazminat tavanının % 50'sinden, diğerleri için mesleklerine ait tazminat tavanının % 40'ından başlar. İlgili personelin tazminatı geçmiş ve gelecekteki her üç fiili hizmet yılına mesleklerine ait tazminat tavanının % 10'u eklenmek suretiyle tavana yüksefir.

MADDE 10. — Bu Kanun kapsamında çalışan personelden acil vakalar için mesai saatleri dışında sağlık tesislerine çağrılanlara, nöbet tutanlara bu hizmetleri karşılığında ayrıca ödenecek tazminatların esas şekil ve nispetleri; tazminata müstehak hizmetleri görenlerin belirlenmesi; 8 nci maddede belirtilen tazminatın miktar ve nispetleri ile hangi yer ve hizmetlerde verileceği hususları; ilgili bakanlıkların görüşleri alınmak suretiyle Sağlık ve Sosyal Yardım, Sosyal Güvenlik ve Maliye Bakanlıklarının hazırlayacağı bir yönetmelikte belirtilir.

MADDE 11. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatların, 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 1 nci derece 4 ncü kademesinden aylık alan hekim, diş hekimi, eczacı ve tababet uzmanlık tüzüğüne göre uzman olanları için Kanunun 43 ncü maddesinde belirtilen en yüksek ek göstergelyi aşmayan miktarlarından emeklilik keseneği kesilir. Ek göstergeli kadrolarda mükerrer kesinti yapılmaz.

MADDE 12. — Bu Kanuna göre ödenen tazminatlar; 1897 sayılı Kanunla değişik 657 sayılı Kanunun 146 ncü maddesine tabi değildir.

MADDE 13. — Bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihte, 641 sayılı Kanunla, 506 sayılı Kanunun 672 sayılı Kanunla değiştirilen 118 nci maddesinin 2 nci ve 3 ncü fıkraları ile 224 sayılı Kanunun personelle ilgili mali hükümleri yürürlükten kaldırılmıştır.

GEÇİCİ MADDE 1. — Bu Kanun kapsamındaki personel 1 nci maddedeki kurumlarda göreve devam edebilmek için kanunun yürürlüğe girmesinden itibaren en geç bir yıl içinde bu Kanunun 7 nci maddesinde belirtilen koşullara uymak zorundadırlar. Kanunun 7 nci maddesinde geçen koşullara uymayanlar, koşullara uygun duruma gelinceye kadar geçen en fazla bir yıllık süre içinde, nöbet tazminatları ile mesaiden sonra acil vakalar için çağrılmalarından dolayı alacakları tazminat dışındaki haklardan yararlanamazlar.

(Geçici Komisyonun kabul ettiği metin)

MADDE 9. — Millet Meclisi metninin 9 ncü maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 10. — Millet Meclisi metninin 10 ncü maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 11. — Millet Meclisi metninin 11 ncü maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 12. — Millet Meclisi metninin 12 ncü maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 13. — Millet Meclisi metninin 13 ncü maddesi aynen kabul edilmiştir.

GEÇİCİ MADDE 1. — Millet Meclisi metninin geçici 1 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

(Hükümetin Teklifi)

MADDE 14. — Bu Kanun yayını tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 15. — Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

(Millet Meclisinin kabul ettiği metin)

GEÇİCİ MADDE 2. — Bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihte sahip oldukları tıbbi araç ve gereçleri 3 ay içinde noter huzurunda belgeleyenlerden, bu yasa göre çalışmayı en geç bir yıl içinde kabul edenlerin belgeledikleri tıbbi araç ve gereçleri bu kanunun birinci maddesinde belirtilen kurumların ihtiyacı halinde bu kurumların saptayacağı koşullarla 2490 sayılı Kanuna tabi olmaksızın satın alınabilir.

MADDE 14. — Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 15. — Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

(Geçici Komisyonun kabul ettiği metin)

GEÇİCİ MADDE 2. — Millet Meclisi metninin geçici 2 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 14. — Millet Meclisi metninin 14 ncü maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 15. — Millet Meclisi metninin 15 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

